

บทที่ 3

อาชญากรรมคอมพิวเตอร์ กับ การกระทำความผิดเกี่ยวกับการเผยแพร่ภาพและ สื่อลามกผ่านทางอินเทอร์เน็ต

พัฒนาการทางเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์และระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้นำโลกเข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์ หรือยุคแห่งเทคโนโลยีสารสนเทศซึ่งเป็นสังคมของข้อมูลข่าวสารที่มีการติดต่อสื่อสารที่สะดวกรวดเร็วและแพร่หลายทั่วโลก เครือข่ายการส่งผ่านข้อมูลสารสนเทศหรืออินเทอร์เน็ตได้รับการพัฒนาขึ้นจนกลายเป็นสื่อประเภทหนึ่งที่มีความสำคัญในระบบการสื่อสารโทรคมนาคม อินเทอร์เน็ตได้ขยายเครือข่ายเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วจนกลายเป็นเครือข่ายการติดต่อสื่อสารไร้พรมแดน มีความเป็นอิสระซึ่งก่อให้เกิดเสรีภาพในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่เปิดกว้าง จึงทำให้นักคหหรือองค์กรต่างๆ ซึ่งรวมถึงบรรดาอาชญากรทั้งหลายสามารถเข้าสู่อินเทอร์เน็ตและเครือข่ายข้อมูลได้โดยง่าย

เครือข่ายการส่งผ่านข้อมูลสารสนเทศหรืออินเทอร์เน็ตจึงเป็นแหล่งหนึ่งที่เกิดอาชญากรรมที่เกี่ยวกับเรื่องราวทางเพศ มีการเผยแพร่ภาพข้อมูลข่าวสารในลักษณะเป็นสื่อลามก นอกจากนี้อินเทอร์เน็ตยังเป็นสื่อกลางของการแลกเปลี่ยนข้อมูลและภาพลามก เป็นแหล่งในการซื้อขายบริการทางเพศ เป็นแหล่งในการล่อลวงเด็กออกมากระทำละเมิดทางเพศ ด้วยเทคโนโลยีอันทันสมัยดังกล่าวนี้จึงสามารถทำให้การเผยแพร่ภาพและข้อมูลข่าวสารในลักษณะลามกออกไปสู่ระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตทั่วโลกได้ภายในเวลาอันรวดเร็วอย่างไร้จำนวนจำกัด ซึ่งอาชญากรรมประเภทนี้เป็นการละเมิดต่อกฎหมายและศีลธรรมอันดีของสังคม อีกทั้งยังส่งผลให้เกิดค่านิยมทางเพศที่ไม่ถูกต้องและยั่วยุให้เกิดการล่วงละเมิดทางเพศเพิ่มมากขึ้นในสังคม

3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์กับการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกทางอินเทอร์เน็ต

ปัญหาอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ หรือการกระทำความผิดที่เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์นั้นสามารถแยกออกได้เป็น 3 ส่วน ส่วนแรก คือ การใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิดหรือก่ออาชญากรรม ส่วนที่สองคือ คอมพิวเตอร์เป็นวัตถุที่ถูกกระทำความผิดหรือตกเป็นเป้าหมายในการก่ออาชญากรรมและส่วนที่สามคือการใช้คอมพิวเตอร์หาประโยชน์โดยไม่ได้รับอนุญาต¹

¹ พีรพันธุ์ เปรมภูติ.เทคโนโลยีการป้องกันอาชญากรรมทางธุรกิจสมัยใหม่ , หน้า 8.

สำหรับการกระทำความผิดเกี่ยวกับการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกผ่านทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ถือว่าเป็นอาชกรรมคอมพิวเตอร์รูปแบบหนึ่ง โดยขอบเขตของอาชกรรมคอมพิวเตอร์จำต้องมีการใช้คอมพิวเตอร์ในการกระทำความผิด (Computer Abuse) คือผลสำเร็จของการกระทำความผิดต้องอาศัยความรู้ทางคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศเป็นสิ่งสำคัญ² จากการใช้เทคโนโลยีทางคอมพิวเตอร์ได้นำโลกเข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์ จึงมีผู้นำเอาเทคโนโลยีเหล่านี้มาเป็นช่องทาง หรือเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการกระทำความผิด ซึ่งลักษณะหรือรูปแบบของความสัมพันธ์ระหว่างคอมพิวเตอร์กับการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกทางอินเทอร์เน็ตนั้น หรือสภาพปัญหาของอาชกรรมทางคอมพิวเตอร์ที่เกิดขึ้นในต่างประเทศนั้นพอที่จะสรุปได้ดังนี้³

(1).คอมพิวเตอร์เป็นส่วนประกอบหนึ่งในการกระทำความผิด เช่น การเผยแพร่ภาพโป๊เปลือยลามก หรือ การส่งภาพลามก หนังสือโป๊ และเสนอขาย Sexual Aids ผ่านระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์หรืออินเทอร์เน็ตไปยังประเทศต่างๆ

(2).การก่ออาชกรรมหรือการรบกวนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ได้แก่ การล่อลวงเด็กหรือเยาวชนไปเพื่อการอนาจาร การข่มขืนกระทำชำเรา,การก่อกรวนทางเพศ หรือการก่ออาชกรรมเกี่ยวกับเด็ก (Missing and Exploited Children) เช่น เด็กหญิงชาวมลรัฐ Florida อายุ 14 ปี ได้มีเพศสัมพันธ์กับผู้ใหญ่ที่พบและรู้จักกันบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต โดยผู้กระทำความผิดที่เป็นผู้ใหญ่ได้สร้างความเชื่อถือ ความไว้วางใจให้แก่เด็กเพื่อนำไปสู่การกระทำผิดทางเพศและการลักพาตัว

(3).การใช้คอมพิวเตอร์และการสื่อสารผ่านทางอินเทอร์เน็ตเผยแพร่ภาพลามกรวมถึงข้อความหรือข้อมูลที่ไม่เหมาะสมอันสื่อไปในทางเรื่อราวทางเพศ

(4).การใช้คอมพิวเตอร์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ทำการตัดต่อดัดแปลงภาพลามกหรือกระทำในสิ่งที่ไม่เหมาะสมต่างๆ เพื่อรบกวนผู้อื่น

(5).การเผยแพร่ภาพลามกเด็กหรือสื่อลามกเด็ก (Child Pornography) ทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ซึ่งสามารถเป็นสื่อในการกระจายรูปภาพลามกเด็กไปในเครือข่ายได้อย่างกว้างขวางและรวดเร็ว ทั้งยังสามารถทำได้ง่ายและสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายน้อย

² วีระพงษ์ บุญญาภาส.อาชกรรมทางเศรษฐกิจ (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์นิติธรรม,2540),หน้า 158-173.

³ นันทชัย เพียรสนอง.การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศกับผลกระทบทางกฎหมาย.งานวิจัยในการอบรมหลักสูตรผู้บริหารกระบวนการยุติธรรมระดับสูง (บ.ย.ส.) วิทยาลัยการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.2539.หน้า 31-32.

(6).การคำขู่ประเวณีโดยการโฆษณาหรือติดต่อนัดหมายโฆษณาให้กับลูกค้าทางอีเมล (E-Mail) หรือใช้อินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือในการติดต่อ

(7).คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชญากรรมหรือการใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด เช่น การใช้เครื่องคอมพิวเตอร์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในการเผยแพร่เอกสาร สิ่งพิมพ์ รูปภาพ หรือโฆษณาว่าดตุลามากที่ผิดกฎหมาย

(8).การล่วงเกินหรือรังควาน (Harassment) ซึ่งส่วนมากจะเป็นการล่วงเกินทางเพศ (Sexual Harassment) โดยการใช้ E-Mail ส่งข้อความหรือภาพกราฟฟิก อันเป็นการลวนลามทางเพศไปยังผู้รับซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นผู้หญิง

(9).การก่ออาชญากรรมทางเพศ (Sexual Assault) เนื่องจากการติดต่อสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต สามารถกระทำได้อย่างกว้างขวางและรวดเร็ว ทำให้เป็นการสะดวกในการก่ออาชญากรรมเพราะสามารถเจอเหยื่อได้ง่าย เช่น ในมลรัฐ Oregon ชายอายุ 19 ปี ถูกตัดสินจำคุก 30 วัน และทำทัณฑ์บนไว้ 5 ปี ในข้อหากระทำความผิดทางเพศกับเด็กหญิงอายุ 14 ปี ที่ได้รู้จักกันบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

(10).การข่มขู่หรือทำให้เสียหาย (Treats) โดยการใช้ E-Mail เช่น นักศึกษาชายในมหาวิทยาลัย Michigan คนหนึ่งถูกจำคุกในข้อหาข่มขู่ เนื่องจากการใช้ E-Mail และการสร้างภาพกราฟฟิกเป็นรูปผู้หญิงถูกข่มขืนและทรมาน โดยใช้ชื่อเพื่อนหญิงคนหนึ่งให้เป็นชื่อผู้หญิงที่ถูกข่มขืนและทรมานนั้น

3.2 การกระทำความผิดเกี่ยวกับการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกทางอินเทอร์เน็ต

3.2.1 สิทธิเสรีภาพของประชาชนในการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร

(1).ตามปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ได้บัญญัติไว้ว่า บุคคลมีสิทธิเสรีภาพแห่งความคิดเห็นและการแสดงออก สิทธินี้รวมถึงเสรีภาพที่จะยึดมั่นในความเห็นโดยปราศจากการแทรกแซง และที่จะแสวงหา รับ ตลอดจนแจ้งข่าว รวมทั้งความคิดเห็นโดยผ่านสื่อใดๆ และมีต้องคำนึงถึงเขตแดน

(2).กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางแพ่งและการเมือง ได้บัญญัติไว้ว่า บุคคลทุกคนมีสิทธิเสรีภาพแห่งการแสดงออก สิทธินี้รวมถึงเสรีภาพที่จะแสวงหา รับ กระจายข่าวสาร และแสดงความคิดเห็นทุกรูปแบบ โดยไม่คำนึงถึงพรมแดน ทั้งนี้ไม่ว่าด้วยวาจา ลายลักษณ์อักษร หรือการตีพิมพ์ในรูปแบบของศิลปะ หรือโดยอาศัยสื่อประการอื่นตามที่ประสงค์

(3).รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้บัญญัติไว้ว่า บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การพูด การเขียน การพิมพ์ การโฆษณา และการสื่อความหมายโดยวิธีอื่น การจำกัดเสรีภาพจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายโดยเฉพาะ เพื่อรักษาความมั่นคงของรัฐเพื่อคุ้มครองสิทธิ เสรีภาพ เกียรติยศ ชื่อเสียง สิทธิในครอบครัว หรือความเป็นอยู่ส่วนตัวของบุคคลอื่น เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเพื่อป้องกันหรือระงับความเสื่อมทรามทางจิตใจหรือสุขภาพของประชาชน⁴

การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของประชาชนในการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ไม่ว่าจะเป็นการรับสื่อลามกอนาจาร หรือสื่อที่ไม่เหมาะสมอื่นๆ ก็เพื่อคุ้มครองศีลธรรมของประชาชน แต่หลักของศีลธรรมเองก็ยากที่จะหาคำนิยามได้ ขึ้นอยู่กับยุคสมัยและการเปลี่ยนแปลงไปของสังคม ซึ่งในเรื่องของสื่อลามกอนาจารนั้นในสังคมเสรีประชาธิปไตย โดยเฉพาะประเทศทางตะวันตกส่วนใหญ่จะถือว่าเป็นเรื่องส่วนตัวของบุคคล ความเป็นอิสระของบุคคลนั้นย่อมเป็นสิทธิโดยเด็ดขาดเหนือบุคคล ร่างกาย และจิตใจของตัวบุคคลนั่นเอง การใช้อำนาจของรัฐเพื่อบังคับต่อบุคคลในเรื่องของศีลธรรมอันดีงามย่อมไม่เป็นสาเหตุเพียงพอเพราะบุคคลไม่อาจที่จะถูกบังคับโดยชอบธรรมให้กระทำ หรือละเว้นการกระทำการใด เพียงเพราะว่าการกระทำนั้นเป็นการดี หรือทำให้ตนมีความสุข สังคมหรือรัฐจะเข้ามาบังคับไม่ได้ บุคคลนั้นย่อมมีอำนาจในเรื่องของการรับสื่อลามกซึ่งถือว่าเป็นศีลธรรมส่วนบุคคล เป็นสิทธิที่จะรับสื่อโดยไม่เกิดภัยอันตรายต่อบุคคลอื่น ขอบเขตอันเป็นเรื่องส่วนตัว ศีลธรรม หรือการผิดศีลธรรมไม่ใช่เป็นสิ่งที่กฎหมายสมควรเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับด้วย รัฐจำกัดควบคุมเสรีภาพในการกระทำของบุคคลได้เฉพาะเมื่อการกระทำนั้นๆ เป็นภัยอันตรายต่อบุคคลอื่น การออกกฎหมายมาเพื่อควบคุมการกระทำของบุคคลเพียงเพื่อเหตุผลทางศีลธรรมหรือเพื่อสวัสดิภาพของบุคคล เป็นการจำกัดเสรีภาพและทำลายความสุขส่วนตัวของบุคคล กฎหมายกับศีลธรรมต้องแยกออกจากกัน ประชาชนทุกคนมีเสรีภาพของตนเอง มีความรู้สึกผิดชอบชั่วดี ซึ่งมาจากเหตุผลที่มีอยู่ภายใต้จิตใจ อารมณ์ และความรู้สึก สามารถที่จะวิเคราะห์ได้ว่าอะไรถูกอะไรผิด ถ้าสิ่งไหนเป็นสิ่งที่ไม่ดีแล้วก่อให้เกิดความเสียหาย สังคมก็จะปฏิเสธสิ่งนั้น โดยไม่จำเป็นต้องให้รัฐเข้าไปมีบทบาทห้ามปรามโดยการออกกฎหมายมาควบคุม

⁴ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2540, มาตรา 39.

3.2.2 แนวความคิดในการแสดงออกทางเพศ

เกี่ยวกับการแสดงออกในเรื่องทางเพศเป็นที่ถกเถียงกันมานานแล้วว่าเป็นสิ่งลามกหรือไม่ เพียงใด และมาตรฐานทางกฎหมายที่จะใช้ควบคุมสิ่งลามกนั้นมีแนวทางอย่างไร ทั้งนี้มีแนวความคิดในเรื่องนี้แยกออกเป็นสองแนวทางใหญ่ๆ คือ แนวทางแรกถือว่าสื่อหรือสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศสามารถเปิดเผยต่อสาธารณชน ได้ แต่แนวทางที่สองถือว่าสื่อหรือสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศไม่สมควรที่จะมีการเผยแพร่สู่สาธารณชน ดังนั้นมาตรการทางกฎหมายที่ใช้บังคับต่อสื่อหรือสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่จะแสดงออกสู่สาธารณชนจึงมีมาตรฐานในการพิจารณาที่แตกต่างกันออกไปตามแต่แนวคิดของแต่ละประเทศยึดถือ ซึ่งแนวความคิดที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการแสดงออกทางเพศโดยเปิดเผยต่อสาธารณชนนั้น มีสองแนวทางใหญ่ๆ ดังนี้

(1).แนวคิดแบบอนุรักษ์นิยม (Conservative) ได้พิจารณาเกี่ยวกับแนวคิดทางเพศเอาไว้ โดยมองว่าการแสดงออกทางเพศ หรือการพูดคุยในเรื่องทางเพศต่อสาธารณชนเป็นสิ่งที่ไม่สมควรจะเปิดเผย กล่าวคือ การจะแสดงออกทางเพศ หรือการพูดคุยในเรื่องทางเพศอย่างเปิดเผยในสังคมเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม เพราะมองว่าเรื่องทางเพศเป็นของต่ำ หยาบคาย และไม่เหมาะสมที่จะพูดคุย⁵ โดยเฉพาะการแสดงออกทางเพศที่เบี่ยงเบนไปจากธรรมชาติ การแสดงอารมณ์ความรู้สึกต่อความพึงพอใจทางเพศ ก็ถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่งาม ซึ่งการแสดงออกดังกล่าวอาจจะกระทบต่อศีลธรรมอันดีของบุคคลในสังคมและจะเป็นการทำลายคุณค่าทางศีลธรรมและสังคม⁶ แต่ต่อมาแนวคิดได้นี้ค่อยๆ ผ่อนคลายลงโดยยอมรับถึงการแสดงออกทางเพศว่าสามารถที่จะกระทำได้ เช่น การให้ความรู้ความเข้าใจในเรื่องเพศศึกษาต่างๆ แต่ยังไม่ยอมรับในเรื่องของการแสดงออกทางเพศบางประการ และการแสดงออกทางเพศที่เกินเลยไปจากมาตรฐานทางสังคมที่ยอมรับกัน โดยการแสดงออกทางเพศสมควรเป็นเรื่องส่วนตัว และมีจุดมุ่งหมายเพื่อการดำรงเผ่าพันธุ์มนุษย์ การแสดงออกต่อสาธารณะจะกระทำได้ก็แต่เพียงเพื่อการให้ความรู้ทางเพศเท่านั้น

ในเรื่องสิ่งลามก แนวคิดนี้มีความเห็นว่า คุณค่าทางศีลธรรมที่จะต้องรักษาสถาบันทางสังคมเป็นสิ่งสำคัญมากกว่าการที่จะหาความบันเทิงจากการมีกิจกรรมทางเพศ สิ่งลามกจึงถูกมองว่าเป็นสิ่งที่จะทำลายคุณค่าและศีลธรรม⁷ ด้วยลักษณะของกิจกรรมทางเพศของบุคคลต่างๆ ที่ปรากฏในสื่อลามกจะสะท้อนให้เห็นถึงความเป็นอันตรายต่อบุคคล สังคม และมาตรฐานทางศีลธรรม

⁵ Daniel Linz and Neil Malamuth, *Pornography*, (California : Sage Publication, Inc., 1993), p.7.

⁶ Ibid.

⁷ Brin McNair, *Mediated Sex : Pornography and Postmodern Culture*. (London : Arnold, 1997), p.49.

อันตรายที่มีต่อร่างกายและจิตใจของเหยื่อและบุคคลที่ชม และอันตรายจากเนื้อหาสิ่งลามกที่มุ่งกระตุ้นความรู้สึก และความต้องการทางเพศที่มีต่อความรู้สึกของบุคคลในสังคมต่อมาตรฐานทางศีลธรรมในเรื่องเพศ นำมาซึ่งความเสื่อมต่อมาตรฐานทางศีลธรรมทางเพศของสังคม และมาตรฐานทางศีลธรรมและสังคมจะถูกทำลาย

ดังนั้น แนวคิดอนุรักษนิยมเห็นว่า การเผยแพร่สื่อลามกมีผลทำให้ระบบมาตรฐานทางศีลธรรมถูกทำลาย จะต้องมีการแทรกแซงที่จะเข้ามาควบคุมสื่อลามก แนวคิดนี้เห็นว่า ในเมื่อสื่อลามกเกี่ยวข้องกับมาตรฐานทางศีลธรรมทำให้สื่อลามกเกี่ยวข้องกับกฎหมาย ซึ่งกฎหมายจะเกี่ยวข้องกับมาตรฐานทางศีลธรรมของสังคม ดังนั้นจึงได้มีการเรียกร้องให้มีการออกกฎหมายมาควบคุมการเผยแพร่สื่อลามก และห้ามการเผยแพร่สื่อลามกต่อสาธารณชนอย่างเด็ดขาด

(2).แนวความคิดแบบเสรีนิยม (Liberal) มีความเห็นในเรื่องการแสดงออกทางเพศว่าโดยพื้นฐานของมนุษย์มีเสรีภาพในการกระทำต่างๆ ซึ่งเป็นสิทธิที่มีมาแต่เกิด เป็นสิทธิตามธรรมชาติ การทำความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเพศไม่ใช่เป็นสิ่งที่กระทบต่อสังคม เพราะเรื่องทางเพศเป็นเรื่องส่วนตัวซึ่งไม่ทำให้เกิดอันตรายต่อสังคม การแสดงความพึงพอใจทางเพศจึงไม่ใช่เรื่องเสียหาย การพูดคุยเรื่องทางเพศในที่สาธารณะหรือการแสดงออกทางเพศของบุคคลในที่สาธารณะเป็นเรื่องธรรมดาสามารถทำได้ และไม่สมควรที่จะถูกขัดขวางด้วยอำนาจใดๆ บุคคลทุกคนมีสิทธิที่จะรับรู้ข้อมูลทางเพศต่างๆ ได้อย่างเต็มที่ และเมื่อได้รับข้อมูลทางเพศอย่างเต็มที่แล้วก็ย่อมที่จะกำหนดพฤติกรรมทางเพศของตนเองได้⁸

ในเรื่องสื่อหรือสิ่งลามก แนวคิดนี้เห็นว่า สื่อหรือสิ่งลามกมีความใกล้เคียงกับการแสดงออกทางเพศ แต่สิ่งลามกเป็นการแสดงออกให้เห็นถึงถ้อยคำ รูปภาพที่แสดงถึงเรื่องทางเพศของมนุษย์ สิ่งลามกจะมุ่งไปที่การกระตุ้นอารมณ์ ความรู้สึกทางเพศแต่เพียงอย่างเดียว ดังนั้นแนวคิดนี้จึงเห็นว่าสิ่งลามกหรือสื่อลามกก็คือ การแสดงออกทางเพศที่เป็นอันตรายและต้องถูกจำกัด กล่าวคือ เสรีภาพในการแสดงออกทางเพศยังคงมีอยู่ต่อไปจนกว่าจะเห็นว่า การแสดงออกนั้นจะเป็นอันตราย ความเป็นอันตรายนี้อาจเป็นอันตรายต่อร่างกาย จิตใจของบุคคลหรือผู้รับรู้ ด้วยเหตุนี้แนวคิดเสรีนิยมเห็นว่า สิ่งลามกเป็นสิ่งที่จะต้องมีการควบคุมเพื่อมิให้กระทบต่อสิทธิเสรีภาพโดยรวมของบุคคลอื่นๆ ดังนั้นแนวความคิดเสรีนิยมเห็นว่าสิ่งลามกเป็นสิ่งที่จะต้องมีการควบคุม แต่การที่จะควบคุมสิ่งลามกได้นั้น จะต้องมีการพิสูจน์ว่าเป็นสิ่งลามกหรือไม่ โดยพิจารณาว่ามีความเป็นอันตรายหรือไม่ ถ้าพิสูจน์

⁸ Daniel Linz and Neil Malamuth. *Pornography*. p. 10.

ว่ามีความเป็นอันตรายแล้วก็คือว่าเป็นสิ่งลามก แต่ถ้าพิสูจน์แล้วว่าไม่เป็นอันตรายก็ไม่ถือว่าเป็นสิ่งลามก

จากแนวความคิดทั้งสองดังกล่าว ซึ่งมีพื้นฐานความคิดที่แตกต่างกันในเรื่องของการพิจารณาว่า สิ่งใดถือว่าเป็นสิ่งลามก จึงก่อให้เกิดมาตรฐานในการควบคุมสิ่งลามกต่างกัน กล่าวคือ แนวคิดอนุรักษนิยมมุ่งเน้นที่การรักษามาตรฐานทางศีลธรรมของสังคม โดยมองว่าสิ่งลามกเป็นการแสดงออกทางเพศที่กระทบต่อระบบศีลธรรม วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม ถ้าปล่อยให้มีการเผยแพร่สิ่งลามกสู่สาธารณชนจะทำให้มาตรฐานทางศีลธรรมของบุคคลในสังคมเสื่อมทรามลงและระบบศีลธรรมจะถูกทำลาย การพิจารณาว่าสิ่งใดเป็นสิ่งลามกจะพิจารณาถึงความอูจาด น่าบัดสี ที่ทำให้เกิดความเสื่อมทรามของศีลธรรม ในขณะที่แนวคิดเสรีนิยมพิจารณาถึงความเป็นอิสระของปัจเจกชนของแต่ละบุคคล การแสดงออกในเรื่องทางเพศถือว่าเป็นสิทธิที่บุคคลสามารถกระทำได้และไม่สมควรมีการขัดขวาง โดยเฉพาะการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเรื่องทางเพศ ต้องได้รับอย่างเต็มที่ ไม่มีการปิดบัง แต่อย่างไรก็ตามสิ่งลามกก็ถือว่าเป็นสิ่งต้องควบคุม เพียงแต่จะต้องมีการพิจารณาว่าสิ่งใดเป็นสิ่งลามก ซึ่งพิจารณาได้จากการแสดงออกทางเพศว่ามีความเป็นอันตรายหรือกระทำเกินขอบเขตอันเป็นการกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของบุคคลอื่นหรือไม่ ถ้าพิจารณาว่าเป็นอันตราย การแสดงออกทางเพศนั้นก็ถือว่าเป็นสิ่งลามกที่จะต้องถูกควบคุม ดังนั้น ทั้งสองแนวความคิดจึงมีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาถึงเรื่องสิ่งลามกที่แตกต่างกัน แต่ทั้งสองแนวความคิดก็เห็นพ้องต้องกันว่า จะต้องมีการควบคุมเรื่องสื่อหรือสิ่งลามกเช่นเดียวกัน

แนวความคิดทั้งสองมีอิทธิพลต่อการบัญญัติกฎหมายหรือควบคุมสื่อหรือสิ่งลามก ซึ่งถ้าประเทศใดยึดถือแนวความคิดอนุรักษนิยมประเทศนั้นก็จะมีกฎหมายที่ห้ามการเผยแพร่สื่อหรือสิ่งลามกทุกประเภทเป็นการเด็ดขาดไม่มีข้อยกเว้น เนื่องจากการเผยแพร่ดังกล่าวก่อให้เกิดผลเสียทางด้านศีลธรรมต่อบุคคลทุกคนในสังคม ในขณะที่ประเทศที่ยึดถือแนวคิดเสรีนิยม ประเทศนั้นก็จะมีกฎหมายที่ควบคุมสื่อหรือสิ่งลามกเป็นไปตามแนวคิดเสรี เพราะแนวในการพิจารณามีความแตกต่างกัน ทำให้มองว่าสิ่งหนึ่งๆ ตามแนวความคิดอนุรักษนิยมอาจถือว่าเป็นสิ่งลามกแล้ว ในขณะที่สิ่งเดียวกันนี้ถ้าพิจารณาตามแนวความคิดเสรีนิยมก็อาจไม่ถือว่าเป็นสิ่งลามกก็ได้ ด้วยเหตุนี้กฎหมายที่ควบคุมสิ่งลามกตามแนวคิดเสรีนิยมจึงถูกมองว่ามีความไม่เข้มงวด โดยสิ่งลามกบางประเภทสามารถจำหน่ายได้

3.2.3 วิวัฒนาการและความเป็นมาของการเผยแพร่ภาพ และสื่อลามกทางสื่อในรูปแบบดั้งเดิม

การผลิตและการเผยแพร่วัตถุหรือสิ่งของลามก (Pornography) ได้เกิดขึ้นในต้นปี ค.ศ.1960 เมื่อมีการตีพิมพ์หนังสือเกี่ยวกับเรื่องทางเพศจำนวน 3 เล่ม คือ La Puttana Errante, L'Ecole Das Filles และ Sateyna Sotadica (Foxon.) ต่อมาหนังสือดังกล่าวได้ถูกนำไปแปลเผยแพร่ในภาษาหลักของโลกอีกหลายภาษา และได้ถูกนำมาเป็นแบบอย่างหนังสือลามกประเภทอื่นๆ สิ่งที่ปรากฏอยู่ในหนังสือเหล่านั้น คือ การบรรยายเรื่องรักร่วมเพศระหว่างสตรี (Lesbianism),รักร่วมเพศระหว่างชาย (Homosexual),การร่วมประเวณี (Copulation),การร่วมประเวณีกับสัตว์ (Sodomy),การกระทำทางเพศที่เป็นการล่วงละเมิดต่อหลักศีลธรรมอันดี (Amorality) ซึ่งงานที่ปรากฏดังกล่าวนี้เป็นงานที่ปราศจากคุณค่าทางศิลปะ⁹ และตั้งแต่ปี ค.ศ.1960 เป็นต้นมา วัตถุหรือสิ่งของลามกส่วนใหญ่ที่พบเห็นกันอยู่ทั่วไปนั้นจะอยู่ในรูปของสิ่งตีพิมพ์ ในระยะแรกนั้นวัตถุหรือสิ่งของลามกที่ปรากฏในสิ่งตีพิมพ์จะมีรูปภาพประกอบเพียงเล็กน้อย แต่ในเวลาต่อมาเมื่อมีวิวัฒนาการของเทคโนโลยีทางการพิมพ์ก้าวหน้ามากขึ้นก็มีการตีพิมพ์รูปภาพประกอบเนื้อเรื่องมากขึ้นด้วยเช่นกัน ซึ่งเมื่อมีการพัฒนาคุณภาพทางการพิมพ์มากขึ้นทำให้สามารถผลิตวัตถุหรือสิ่งลามกในราคาถูกลง ผู้ผลิตวัตถุหรือสิ่งลามกจึงสามารถกระจายสินค้าออกไปสู่สาธารณชนได้อย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น วัตถุหรือสิ่งของลามกจึงเป็นสิ่งที่พบเห็นได้ทั่วไปในสังคมทุกระดับ ทำให้สังคมเริ่มให้การยอมรับว่าวัตถุหรือสิ่งของลามกที่แพร่หลายอยู่นั้นเป็นสินค้าประเภทหนึ่งที่สามารถซื้อขายได้ในครอบครองได้อย่างเสรี สำหรับวัตถุหรือสิ่งของลามกที่ปรากฏอยู่ในรูปแบบของนิตยสารนั้น เริ่มแรกจะมีการตีพิมพ์ภาพเปลือยที่เปิดเผยร่างกายส่วนต่างๆ และอวัยวะเพศของสตรี ต่อมาจะมีการตีพิมพ์ภาพแสดงการร่วมเพศระหว่างชายและหญิง และจะมีการโฆษณาการขายบริการทางเพศในหนังสือลามกต่างๆ ด้วย ซึ่งต่อมากการผลิตและเผยแพร่ของสื่อลามกอนาจารนั้นได้พัฒนาเจริญเติบโตขึ้นก็ด้วยความก้าวหน้าของอุตสาหกรรมทางภาพยนตร์

ปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ภาพและสื่อลามกสามารถแพร่หลายไปสู่ประเทศต่างๆ ได้อย่างรวดเร็วในปัจจุบันก็คือความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีเครือข่ายอินเทอร์เน็ต และปัจจัยอีกประการหนึ่งที่มีส่วนสำคัญในการส่งเสริมการเผยแพร่ของสื่อลามกก็คือ แนวความคิดเสรีนิยมเกี่ยวกับการแสดงออกของพฤติกรรมทางเพศที่ถือว่าเรื่องทางเพศเป็นเรื่องของสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล (Liberalized View of Sexual Behavior) จึงควรที่จะมีการผ่อนปรนการบังคับใช้กฎหมายที่ควบคุม

⁹ Berl Kutchinsky, *Obscenity and Pornography*, Encyclopedia of Crime and Justice, (Newyork : A division of maemilla), p.1078.

สื่อทางเพศเหล่านี้และรัฐควรจะเคารพสิทธิส่วนบุคคลในการแสดงออกในเรื่องทางเพศด้วย

ภาพและสื่อลามกที่แพร่หลายอยู่ในปัจจุบันนี้มีอยู่มากมายหลายประเภท การผลิตภาพและสื่อลามกได้มีวิวัฒนาการเปลี่ยนแปลงไปตามความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งแตกต่างจากในสมัยดั้งเดิมที่การผลิตภาพหรือสื่อลามกจะมีรูปแบบเพียงการวาดภาพ ต่อมาก็ได้พัฒนาเป็นการถ่ายภาพ การพิมพ์ การบันทึกภาพยนตร์ วีดีโอ และมีช่องทางการเผยแพร่ผ่านสื่อต่างๆ ที่พัฒนาขึ้นในแต่ละยุคแต่ละสมัย เช่น สื่อสิ่งพิมพ์ประเภทต่างๆ โทรทัศน์ โทรทัศน์ วีดีโอ เคเบิลทีวี สัญญาณโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม การส่งภาพและข้อความผ่านระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต และปรากฏว่าอุตสาหกรรมการผลิตสื่อลามกในสหรัฐอเมริกาเป็นธุรกิจที่สร้างรายได้มหาศาล ระบบการจำหน่ายหรือเผยแพร่สื่อลามกนั้นจะกระจายอยู่ตามร้านขายหนังสือ ร้านวีดีโอเทป ร้านค้าทั่วไป ทางไปรษณีย์ ทางโทรทัศน์ ตู้จำหน่ายหนังสือพิมพ์ ตู้สินค้าหยอดเหรียญ และทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เป็นต้น อุตสาหกรรมการผลิตภาพและสื่อลามกในสหรัฐอเมริกานั้นมีปริมาณสูงกว่าธุรกิจการผลิตภาพยนตร์และธุรกิจบันทึกเสียงรวมกัน¹⁰

3.2.4 วิวัฒนาการและความเป็นมาของการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกทางอินเทอร์เน็ต

เรื่องของสื่อลามกหรือข้อมูลที่มีเนื้อหาขัดต่อศีลธรรมอันดีของสังคมนั้นเป็นเรื่องที่มีมานานแล้วตั้งแต่สมัยที่สื่อต่างๆ ยังเป็นเพียงกระดาษหรือสิ่งพิมพ์ต่างๆ ภาพยนตร์ โทรทัศน์ วิทยุ วีดีโอ จนกระทั่งมาสู่เครือข่ายคอมพิวเตอร์อินเทอร์เน็ตในปัจจุบัน ซึ่งในสมัยก่อนข้อมูลที่รับส่งถึงกันบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั้นเป็นเพียงแค่ตัวอักษร เนื้อหาหรือสื่อทางด้านลามกยังไม่เป็นที่แพร่หลายอย่างเช่นทุกวันนี้ แต่เนื่องจากในปัจจุบันพัฒนาการทางเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์โดยเฉพาะเครือข่ายอินเทอร์เน็ตมีความเจริญก้าวหน้าไปเป็นอันมาก ทำให้การสื่อสารรับส่งข้อมูลกันบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตทำได้ทั้งการส่งข้อความ ภาพ และเสียง ที่เรียกว่ามัลติมีเดีย ประกอบกับการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารแบบ WWW ซึ่งเป็นการเรียกดูข้อมูลแบบมัลติมีเดียอันประกอบด้วยตัวหนังสือ รูปภาพ เสียง หรือภาพยนตร์ดังกล่าวมาแล้ว โดยข้อมูลต่างๆ เหล่านี้จะถูกจำกัดไว้เป็นหน้าๆ เรียกว่า เว็บเพจ (Web Page) ซึ่งหน้าแรกที่เข้าถึงจะเรียกว่าโฮมเพจ (Home Page) ซึ่งมีการเชื่อมโยงข้อมูลกันโดยใช้ไฮเปอร์เท็กซ์ (Hypertext) คือ เมื่อผู้ใช้กดที่ข้อความที่เป็นไฮเปอร์เท็กซ์ก็สามารถที่จะกระโดดข้ามหรือ Link ไปดูข้อ

¹⁰ Frankin mark osanka and Sara lee johann.Source book on Pornography. (DC : Lexington book,1992), p.15.

มูลจากแหล่งอื่นเพิ่มเติมได้อีกตามที่ผู้สร้างเว็บไซต์ได้ออกแบบไว้ ทำให้เรียกระบบนี้ว่าเว็บ (Web) ซึ่งหมายถึงใยที่ชักไปมาเป็นตาข่ายเหมือนแมงมุม โดยการจัดเอกสารในลักษณะดังกล่าวนี้ใช้ภาษาที่เรียกว่า HTML (Hypertext Markup Language) ส่วนการเรียกดูเว็บเพจต่างๆ นั้น ต้องใช้โปรแกรมเรียกดูเว็บเพจที่เรียกว่า เว็บเบราว์เซอร์ (Web Browser) ที่นิยมกันได้แก่ Netscape หรือ Internet Explorer ซึ่งเวลาจะเรียกดูข้อมูลจากหน้าเว็บเพจก็จำเป็นจะต้องระบุชื่อเว็บไซต์ตามที่ต้องการ โดยพิมพ์ที่อยู่เว็บไซต์ในตำแหน่งที่เป็น URL (Uniform Resource Locator) หรือ Location ซึ่งเบราว์เซอร์ก็จะทำหน้าที่ติดต่อเครื่องให้บริการตามชื่อที่ระบุ และนำข้อมูลมาแสดงที่หน้าจอคอมพิวเตอร์

เครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั้นได้รับความนิยมเป็นอย่างมากเนื่องจากความสามารถในการสื่อสารข้อมูลแบบมัลติมีเดียดังกล่าวมาแล้ว คือรับส่งได้ทั้งข้อมูลที่เป็นตัวหนังสือ รูปภาพ เสียง และภาพเคลื่อนไหว มีความหลากหลายในเนื้อหา เนื่องจากมีผู้คนหลากหลายสาขาอาชีพ ต่างเชื้อชาติ ศาสนา รวมทั้งอาชญากรทางคอมพิวเตอร์ต่างๆ อยู่บนอินเทอร์เน็ตโดยการรับส่งข้อมูลข่าวสารทำได้ตลอดเวลา ครอบคลุมพื้นที่ต่างๆ ทั่วโลก และด้วยเทคโนโลยีทางคอมพิวเตอร์ การทำงานและการสื่อสารข้อมูลจึงสะดวกรวดเร็ว โดยใช้เวลาทำงานเป็นนาทีหรือวินาทีเท่านั้น นอกจากนี้ยังเป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายด้วยและยังเป็นการเพิ่มโอกาสที่จะได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารการทำงานตลอดจนการประกอบธุรกิจการค้าต่างๆ ก็สามารถทำได้โดยปราศจากข้อจำกัดในเรื่องเชื้อชาติ ภาษา เวลา แต่อินเทอร์เน็ตก็เป็นแหล่งที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมในหลากหลายรูปแบบได้เช่นกัน โดยเฉพาะในเรื่องของการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกอย่างไร้ขอบเขตจำกัด ซึ่งจะพบเห็นได้จากห้องสนทนา (Chat Room) หรือกลุ่มข่าว (Newsgroupe) ที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสมล่อไปในทางเรื่องลามกทางเพศ เว็บไซต์ที่มีเนื้อหาทางเพศชัดเจน (Sexually Explicit) มีคำบรรยายภาพโป๊เปลือย หรือภาพแสดงการกระทำทางเพศ หรือการร่วมเพศ รวมถึงพฤติกรรมทางเพศที่ผิดปกติ ข้อความหรือรูปภาพที่แสดงความรุนแรงทางเพศ สินค้าประเภทอุปกรณ์หรือของเล่นทางเพศ ซีดีรอมและวีดีโอลามก บริการทางเพศ รวมไปถึงการประชุมทางไกลเพื่อนัดพบและจับคู่ บริการส่งหญิงบริการและคลับเปลื้องผ้าต่างๆ นอกจากนี้อินเทอร์เน็ตยังถูกใช้เป็นแหล่งเผยแพร่แลกเปลี่ยนภาพลามกอนาจารของเด็กด้วย มีกลุ่มข่าวและห้องสนทนามากมายที่ถูกใช้เป็นสถานที่ในการพูดคุยแลกเปลี่ยนภาพถ่ายและวีดีโอลามกกัน มีการดาวน์โหลด (Download) หรือมีการคัดลอกรูปภาพลามกบนอินเทอร์เน็ตมาเก็บไว้ในเครื่องคอมพิวเตอร์ส่วนตัว เป็นต้น ทั้งนี้อาจกล่าวได้ว่าอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อที่มีลักษณะพิเศษกว่าสื่อในรูปแบบดั้งเดิมหรือสื่อประเภทอื่นๆ กล่าวคือผู้ที่ใช้อินเทอร์เน็ต นอกจากจะเป็นผู้รับสารแล้ว ยังสามารถเป็นผู้ส่งสารได้ด้วย และอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อที่ทำให้พรมแดนและระยะทางระหว่างประเทศไร้ความหมาย ผู้ใช้สามารถติดต่อสื่อสารกับคนอีกซีกโลกหนึ่งได้อย่างรวดเร็วและราคาถูก และผู้ใช้อินเทอร์เน็ตสามารถปิดข้อ

เสียงและสถานะที่แท้จริงได้ ความเป็นส่วนตัวของผู้ใช้จึงไม่ถูกละเมิดและรอดพ้นจากเงื้อมมือของกฎหมายได้ง่าย

3.2.5 บริการบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่พบภาพและสื่อลามกต่างๆ

(1) ช่องข่าว (Newsgroups) บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั้นมีช่องข่าวอยู่มากมายหลายช่อง แต่ละช่องล้วนมีเนื้อหาแตกต่างกันไปตามหัวข้อ ช่องข่าวเหล่านี้เปิดสำหรับผู้ที่ใช้อินเทอร์เน็ตทุกคนเข้าไปใช้ได้ ซึ่งในช่องข่าวเหล่านี้ใครก็สามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลของตนกับผู้อื่นที่มีความสนใจในเรื่องเดียวกันแม้จะอยู่ห่างกันคนละมุมโลก โดยเฉพาะในช่องข่าวนี้ผู้ที่มีรสนิยมในเรื่องทางเพศก็ย่อมสามารถแลกเปลี่ยนข่าวสารหรือภาพถ่ายลามกได้โดยง่าย ไม่ว่าจะ เป็นชื่อประเทศสถานที่ที่สามารถจะไปใช้บริการโสเภณี ที่อยู่ของเว็บไซต์ที่มีข้อมูลหรือภาพลามกดังกล่าว และในช่องข่าวนี้เองที่มีภาพลามกจำนวนมากถูกเผยแพร่อยู่ตลอดเวลา บางครั้งพบได้แม้กระทั่งภาพลามกของเด็ก

ปัจจุบันบริษัทที่ให้บริการอินเทอร์เน็ตได้เริ่มทำการเซ็นเซอร์ไม่ให้ผู้ใช้บริการสามารถเข้าถึงช่องข่าวที่มีชื่อสื่อว่าเป็นช่องข่าวเกี่ยวข้องกับภาพลามกเช่นมีคำว่า alt.sex.incest, alt.binaries,pictured.Eritica.Chlidren. เป็นต้น แต่ผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในการใช้อินเทอร์เน็ตหลายๆ ก็สามารถหาช่องทางเข้าถึงช่องข่าวเกี่ยวกับเซ็กส์เหล่านี้ได้ไม่ยาก อย่างไรก็ตามข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องทางเพศและภาพลามกต่างๆ ในช่องข่าวเหล่านี้ทำให้บริษัทที่ให้บริการอินเทอร์เน็ตเริ่มต้นตัวและเริ่มหันมาร่วมมือกันเซ็นเซอร์ไม่ให้ผู้ใช้บริการเข้าถึงช่องข่าวเหล่านี้มากขึ้น เช่น ในประเทศนอร์เวย์และประเทศในแถบสแกนดิเนเวีย เป็นต้น

(2) ช่องสนทนาในอินเทอร์เน็ต (Internet Relay Chat) ช่องสนทนาดังกล่าวนี้เป็นช่องทางบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เล่นอินเทอร์เน็ตได้สนทนาโต้ตอบกันตามหัวข้อที่กำหนดไว้ให้ ชื่อของช่องสนทนาจะเป็นตัวบ่งชี้ว่าหัวข้อสนทนาจะเกี่ยวข้องกับเรื่องอะไร การแลกเปลี่ยนซื้อขายภาพลามกโดยผ่านช่องสนทนานี้เป็นที่นิยมกันมาก ช่องสนทนาบางช่องจะเปิดกว้างสำหรับคนทั่วไป แต่บางช่องสงวนไว้สำหรับกลุ่มสมาชิกและผู้ที่มีรหัสผ่านเท่านั้น โดยที่ผู้เล่นอินเทอร์เน็ตทั่วไปไม่สามารถเข้าถึงได้ ซึ่งภาพลามกต่างๆ จะพบเห็นได้ง่ายในช่องสนทนาที่ไม่ได้ปิดบังซ่อนเร้นมากนัก ส่วนมากที่พบจะเป็นภาพถ่ายของทั้งเด็กหญิงและเด็กชาย กำลังถูกข่มขืนโดยผู้ใหญ่ทั้งผู้ชายและผู้หญิง เป็นต้น ซึ่งภาพลามกเหล่านี้ถูกซื้อขายแลกเปลี่ยนกันอย่างแพร่หลายในช่องสนทนานี้ ปัจจุบันมีผู้เชี่ยวชาญด้านอินเทอร์เน็ตสามารถแทรกซึมเข้าไปในกลุ่ม ถอดรหัส และให้ที่อยู่ของบริษัทให้บริการอินเทอร์เน็ต รวมทั้งนำภาพลามกมาเป็นหลักฐานในการดำเนินคดีต่อผู้ค้าตามขั้นตอนทางกฎหมายได้

(3).เว็บไซต์ (Web Site) ต่างๆ ใน World Wide Web (WWW) เว็บไซต์ในอินเทอร์เน็ตเป็นตลาดแหล่งใหญ่ซึ่งสามารถทำเงินให้แก่ผู้ค้าขายภาพลามกรวมทั้งภาพลามกเด็กอย่างมหาศาล ร้านขายภาพและสื่อลามกต่างๆ ในอินเทอร์เน็ตมีมากขึ้นเรื่อยๆ อย่างรวดเร็วโดยทำการค้าขายเช่นเดียวกับขายสินค้าอื่นๆ ด้วยการสมัครเป็นสมาชิกและให้หมายเลขบัตรเครดิต ซึ่งเมื่อผู้เล่นอินเทอร์เน็ตสมัครเป็นสมาชิกและยินยอมจ่ายค่าบริการแล้วก็จะสามารถเข้าไปดูภาพลับหรือลามกที่ผู้เล่นอินเทอร์เน็ตทั่วไปไม่สามารถเข้าไปได้ จากนั้นก็สามารถถ่ายเทหรือดาวน์โหลดภาพเหล่านั้นเข้าไปในฮาร์ดดิสก์ในคอมพิวเตอร์ของตนเอง หรือส่งวีดีโอมาดูที่บ้าน นับว่าเป็นตลาดค้าขายสื่อลามกที่ใหญ่ที่สุด ซึ่งนอกจากพวกค้าขายภาพและสื่อลามกมืออาชีพแล้วยังมีพวกมือสมัครเล่นที่แอบขโมยเอาภาพลามกของผู้อื่นมาขายต่อด้วย พวกนี้จะใช้วิธีเข้าไปเลือกหารูปตามช่องข่าวต่างๆ แล้วก็ถ่ายเทหรือดาวน์โหลดภาพเหล่านั้นมาสะสมไว้แล้วเปิดเว็บไซต์ใหม่เป็นของตัวเองเพื่อขายต่อ คนอื่น เว็บไซต์ต่างๆ จึงสามารถที่จะเป็นแหล่งให้เข้าถึงภาพและสื่อลามกอนาจารใหม่ๆ ได้ทุกวันโดยไม่เสียเวลาไปเสาะหาตามช่องทางต่างๆ ในอินเทอร์เน็ตและเว็บไซต์เหล่านี้มักจะดำเนินการผลิตกันอย่างเป็นล่ำเป็นสันในประเทศที่ไม่มีกฎหมายลงโทษสื่อลามก

(4).อีเมล (E-Mail) หรือระบบไปรษณีย์ผ่านอินเทอร์เน็ต ก็เป็นอีกช่องทางหนึ่งที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องลามกต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น โสเภณีเด็ก ซื้อขายแลกเปลี่ยนภาพลามก รวมทั้งส่งข้อความและภาพลามกถึงกันได้โดยง่าย สะดวก รวดเร็ว และประหยัดค่าใช้จ่ายเป็นอันมาก

3.3 ปัญหาการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกทางอินเทอร์เน็ต

ภาพและสื่อลามกต่างๆ ที่แพร่หลายสู่เครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั้น ส่วนหนึ่งมาจากบุคคลได้ใช้เทคโนโลยีทางคอมพิวเตอร์ส่งข้อมูลภาพหรือข้อความเข้าไปในระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต บางส่วนก็เปิดเว็บไซต์สำหรับภาพหรือข้อความลามกโดยเฉพาะ รวมถึงภาพลามกเด็กด้วย โดยได้มีการใช้เครือข่ายอินเทอร์เน็ตในประการดังต่อไปนี้

(1).การเข้าสู่ข้อมูล (Access) การเข้าสู่ข้อมูลในอินเทอร์เน็ตสามารถทำได้อย่างสะดวกรวดเร็ว ใครก็ตามถ้าสามารถเข้าไปในเครือข่ายคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตได้ก็สามารถเรียกดูหรือใช้ข้อมูลที่เป็นภาพและสื่อลามกต่างๆ ได้

(2).การผลิต (Production) ภาพลามกต่างๆ จากหนังสือสามารถที่จะถูกป้อนเข้าสู่คอมพิวเตอร์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้ โดยผ่านเครื่องสแกนเนอร์ (Scanners) ซึ่งเครื่องสแกนเนอร์นั้นจะทำการแปลงข้อมูลภาพเป็นสัญญาณดิจิทัล และข้อมูลเหล่านี้ก็จะถูกบันทึกเอาไว้ในไฟล์ซึ่ง

เก็บไว้ในฮาร์ดดิสก์ นอกจากนี้การป้อนข้อมูลเข้าสู่คอมพิวเตอร์หรือเครือข่ายอินเทอร์เน็ตยังสามารถทำได้โดยวิธีอื่นๆ อีกเช่น โดยการใช้อุปกรณ์ที่เรียกว่า วิดีโอ-แคปเจอร์ (Video –Capture) ทำการเรียกหรือจับภาพจากโทรทัศน์ กล้องถ่ายภาพวิดีโอหรือเครื่องเล่นวีซีอาร์ (VCR) เข้าสู่คอมพิวเตอร์หรือเครือข่ายอินเทอร์เน็ตและภาพที่ถูกเรียกเข้ามานั้นจะถูกบันทึกในรูปแบบที่สามารถนำไปใช้ในรูปของเอกสารเพื่อใช้งานต่อไป หรือโดยใช้อุปกรณ์ที่เรียกว่าวิดีโอดิจิทัล (Compact Digital Video Camera) ซึ่งสามารถบันทึกภาพเคลื่อนไหวต่างๆ พร้อมเสียง เป็นต้น ด้วยเทคโนโลยีอันทันสมัยต่างๆ เหล่านี้และที่จะมีขึ้นต่อไปในอนาคตได้มีส่วนสนับสนุนต่อการผลิตสื่อลามกต่างๆ ออกสู่เครือข่ายผ่านทางอินเทอร์เน็ต และสามารถผลิตสื่อลามกได้คราวละจำนวนมาก อีกทั้งยังเป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายและเวลาอีกด้วย

(3).การจำหน่าย (Distribution) ด้วยเทคโนโลยีทางคอมพิวเตอร์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงวิธีการจำหน่ายภาพและสื่อลามกต่างๆ โดยภาพลามกเหล่านั้นจะถูกแลกเปลี่ยนด้วยการส่งเป็นแผ่นดิสก์ หรือแผ่นซีดี หรือทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตมากกว่าที่จะใช้วิธีการส่งทางไปรษณีย์ หรือพบปะแลกเปลี่ยนกันโดยตรงซึ่งเป็นวิธีดั้งเดิม โดยภาพลามกต่างๆ จะถูกจำลองโดยคอมพิวเตอร์และถูกจำหน่ายไปอย่างมากมายทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ซึ่งในปัจจุบันอินเทอร์เน็ตได้กลายเป็นตลาดแหล่งใหญ่ของการซื้อขายแลกเปลี่ยนภาพและสื่อลามกต่างๆ เนื่องจากการจำหน่ายหรือเผยแพร่ทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตสามารถทำได้โดยสะดวกและยากต่อการควบคุม

3.3.1 ปัญหาการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกกับมาตรฐานทางศีลธรรม

การเผยแพร่ภาพและสื่อลามกนี้นับว่ามีสภาพปัญหาที่คล้ายคลึงกับปัญหาความเสื่อมโทรมทางศีลธรรมของคนในสังคม ซึ่งค่อยๆ เริ่มสะสมขึ้นจากปัญหาที่ไม่มีผลกระทบที่รุนแรงต่อสังคมมากนัก จนกลายเป็นปัญหาสำคัญที่หลายประเทศต้องเร่งหามาตรการเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวอย่างเร่งด่วน เนื่องจากปัญหาในเรื่องของการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกผ่านทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั้น มีผลกระทบต่อระบบมาตรฐานทางศีลธรรมภายในประเทศต่างๆ ทั้งนี้เพราะการรับรู้ข้อมูลข่าวสารต่างๆ ในเครือข่ายทางอินเทอร์เน็ตทำให้เกิดสภาพของการรับรู้ข้อมูลข่าวสารที่ไม่มีขอบเขตจำกัดด้านเขตแดนของแต่ละรัฐ ข้อมูลข่าวสารต่างๆ สามารถเข้าสู่สังคมของประเทศต่างๆ ได้อย่างสะดวกรวดเร็วและง่ายดาย เมื่อเป็นเช่นนี้การเผยแพร่เรื่องทางเพศ สื่อลามกต่างๆ ทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตจึงมีผลกระทบต่อระบบศีลธรรมของแต่ละสังคมด้วย ซึ่งถ้าปล่อยให้มีการเผยแพร่ของภาพและสื่อลามกผ่านทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตโดยขาดการควบคุมแล้วก็จะทำให้ระบบศีลธรรมของประเทศต่างๆ ถูกทำลายลงและอาจนำไปสู่การทำให้ประเทศต่างๆ มีมาตรฐานทางศีลธรรมในเรื่องนี้เสื่อมทรามลง

ทั้งนี้เพราะเมื่อผู้รับสื่อสามารถเปิดดูภาพและสื่อลามกต่างๆ ได้อย่างสะดวก และถ้ามีผู้รับสื่อลามกกัน อย่างเสรีโดยไม่มีขอบเขตจำกัด สิ่งที่จะได้รับผลกระทบก็คือ ระบบมาตรฐานทางศีลธรรมที่อาจเสื่อม ทรามลงไป เพราะการแพร่กระจายหรือแพร่หลายของสื่อลามก ซึ่งประเทศที่ยึดมั่นต่อระบบศีลธรรม สูงอย่างเช่นประเทศไทยก็จะได้รับผลกระทบเป็นอย่างมาก หากการเปิดเผยหรือเผยแพร่สื่อลามกในที่ สาธารณชนหรือทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตถือว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดาแล้ว ระบบศีลธรรม วัฒนธรรม อันดีงามของสังคมจะถูกทำลายและอาจมีผลกระทบต่อระบบกฎหมายที่ใช้ควบคุมสื่อลามกตามไป ด้วย

3.3.2 ปัญหาการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกกับการคุ้มครองเด็กและเยาวชน

แนวความคิดเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิเด็กและปัญหาการละเมิดสิทธิเด็กทางเพศ เป็น ปัญหาที่ได้รับความสนใจจากประเทศต่างๆ ทั่วโลก ซึ่งปัญหาเรื่องสื่อลามกก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่เกี่ยว ข้องกับการกระทำทารุณและการแสวงหาประโยชน์ทางเพศต่อเด็ก การกระทำทารุณทางเพศต่อเด็กได้ แก่ การกระทำทารุณทางเพศของผู้ใหญ่ที่ใช้เด็กกระตุ้นความรู้สึกทางเพศ การร่วมประเวณี การสัมผัส การเปิดเผยอวัยวะเพศ การแสดงวัตถุลามก การพูดคุยเกี่ยวกับสิ่งของทางเพศไปในทางกามารมณ์

องค์การสหประชาชาติ โดยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนได้ ปรณรงค์ป้องกันการนำเอาเด็กมาเพื่อผลิตสื่อลามก โดยกำหนดไว้ในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วย สิทธิเด็ก โดยให้ถือว่าการผลิต การจำหน่ายและการครอบครองวัตถุหรือสื่อลามกที่ใช้เด็กเป็นการ กระทำความผิดอาชญากรรมประเภทหนึ่ง ซึ่งปัญหาของการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกอันมีผลกระทบต่อ เด็กและเยาวชน อาจเกิดขึ้นได้ในสองลักษณะคือ การนำเด็กมาเป็นผู้แสดงในสื่อลามกทั้งที่เด็กยิน ยอมและไม่ยินยอม และการใช้บริการที่เกี่ยวกับสื่อลามกเด็ก หรือการรับรู้ในสื่อลามกของเด็ก

การเผยแพร่สื่อหรือสื่อลามกเข้าไปสู่กลุ่มเด็กและเยาวชนก็ถือว่าเป็นปัญหาที่มีความ สำคัญ ในปัจจุบันสื่อลามกในรูปแบบต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นสื่อหนังสือ การ์ตูน ภาพยนตร์ รายการโทรทัศน์ วีดีโอ วีดีโอเกมส์ หรือสื่อทางคอมพิวเตอร์หรือทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ก็ได้มีการเผยแพร่สื่อลามก ผ่านสิ่งเหล่านี้เข้าไปสู่กลุ่มเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะสื่อทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่มีความใกล้ชิดกับ เด็กและเยาวชนในสังคมปัจจุบันเป็นอย่างมาก การรับรู้สื่อลามกก่อนวัยอันสมควรย่อมส่งผลต่อ พัฒนาการทางด้านร่างกายและจิตใจของเด็กและเยาวชน เพราะเด็กและเยาวชนไม่อาจที่จะพิจารณา ได้ว่าอะไรเป็นสิ่งที่สมควรและไม่สมควร เหมาะสมหรือไม่เหมาะสม ถ้าปล่อยให้มีการเผยแพร่สื่อหรือ สื่อลามกผ่านสื่อต่างๆ โดยเฉพาะทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตไปสู่เด็กและเยาวชนก็จะส่งผลกระทบต่อ

กรรมของเด็กและส่งผลต่อสังคมในอนาคต จึงต้องมีการควบคุมการเผยแพร่สื่อหรือสิ่งลามกผ่านทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่จะเข้าไปสู่การรับรู้ของเด็กและเยาวชน

ในส่วนของการรับรู้สื่อหรือสิ่งลามกในกรณีของภาพหรือสิ่งที่มีลักษณะไม่เหมาะสมกับเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะภาพหรือสิ่งที่ไม่ถึงขนาดเป็นสิ่งลามก โดยภาพหรือสิ่งเหล่านี้แสดงถึงเรื่องทางเพศ เช่น ภาพเปลือย ภาพแสดงอาการเ้ายวนต่างๆ กรณีของภาพเหล่านี้จึงอาจมีการกล่าวอ้างได้ว่าไม่ใช่สิ่งลามกและภาพเหล่านี้อาจทำการเผยแพร่ต่อสาธารณะได้ เป็นเหตุให้การให้ความคุ้มครองในเรื่องของสื่อลามกผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในแต่ละประเทศจึงมีวิธีการ แนวทางในการปฏิบัติที่แตกต่างกันตามแต่สภาพสังคมของประเทศนั้นๆ สำหรับประเทศไทยนั้นเป็นการควบคุมสื่อหรือสิ่งลามกในแนวความคิดอนุรักษนิยม และยังไม่มีการกำหนดมาตรการที่จะคุ้มครองเด็กเกี่ยวกับสื่อลามกเป็นพิเศษ ซึ่งกฎหมายของไทยที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันได้กำหนดห้ามการเผยแพร่สิ่งลามกเป็นการทั่วไป ไม่ว่าจะสิ่งลามกนั้นจะเป็นสื่อลามกเด็กหรือผู้ใหญ่ ทำให้การคุ้มครองเด็กในการผลิตสื่อลามกและการควบคุมการรับรู้สื่อหรือสิ่งลามกของเด็กยังไม่มี ความชัดเจนเท่าที่ควร และสำหรับปัญหาการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนแยกพิจารณาได้ดังนี้

(1). เด็กเป็นผู้แสดงในภาพหรือสื่อลามก ซึ่งรูปแบบของการนำเสนอภาพเด็กเกี่ยวกับสิ่งลามก อาจแยกออกได้เป็น 2 กรณีคือ การนำเด็กไปแสดงในสิ่งลามกโดยตรงอันเป็นการคุกคามทางเพศต่อเด็กโดยตรง และการนำเด็กไปแสดงในสิ่งลามกทางอ้อม กรณีนี้เด็กไม่ได้ถูกกระทำทางเพศ ไม่ถูกขู่เชือด บังคับ เพื่อให้กระทำการกิจกรรมทางเพศ แต่เกิดจากพัฒนาการทางด้านเทคโนโลยีการถ่ายภาพ การพิมพ์ และคอมพิวเตอร์ เช่น การนำภาพใบหน้าหรือศีรษะของเด็กไปผสมกับภาพร่างกายของบุคคลอื่น ทำให้เข้าใจผิดคิดว่าเป็นรูปภาพของเด็กคนนั้นและถ้าเป็นการกระทำเพื่อให้เป็นภาพลามกก็จะทำให้ผู้ที่ถูกกระทำได้รับความเสื่อมเสียชื่อเสียง รวมทั้งได้รับความกระทบกระเทือนทางด้านจิตใจด้วย อันก่อให้เกิดความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียงเกียรติภูมิของเด็กและอาจทำให้เด็กมีทัศนคติที่ไม่ดีในทางเพศ รวมถึงการกำหนดพฤติกรรมของเด็กเองด้วย

(2). เด็กเป็นผู้รับรู้สื่อลามก ปัญหาการให้บริการหรือสิ่งของอันลามกแก่เด็ก เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่มีผลกระทบต่อพัฒนาการทางเพศของเด็ก และเกี่ยวพันถึงระบบมาตรฐานทางศีลธรรมของเด็กด้วย รูปแบบการนำเสนอสื่อที่มีความหลากหลายทางเทคโนโลยี โดยเฉพาะทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ถ้าได้มีการนำไปใช้ในทางที่ผิด ปัญหาของสื่อหรือสิ่งลามกที่ปรากฏในสื่อต่างๆ สามารถพบเห็นได้ง่ายและเด็กสามารถที่จะเลือกรับสื่อเหล่านั้นได้อย่างไม่มีขอบเขตจำกัด ซึ่งมีตัวอย่างของคดีที่เกิดขึ้นจากการที่เด็กได้รับรู้สื่อหรือสิ่งลามกและส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศที่ผิดไป อาจก่อให้เกิดการกระทำผิดทางเพศได้ เช่น คดีที่เด็กชายอายุ 13 ปี ชมชื่นกระทำชำเราเด็กหญิงอายุ 5 ปี โดยเด็ก

ซึ่งเป็นผู้ต้องหาให้การรับสารภาพว่าก่อนกระทำความผิดได้ดูวิดีโอลามกกับเพื่อนแล้วเกิดอารมณ์ทางเพศ,¹¹ คดีที่เด็กชายอายุ 14 ปี ชมชื่นกระทำชำเราและฆาตกรรมเด็กหญิงอายุ 5 ปี โดยผู้ต้องหาให้การรับสารภาพว่าก่อนกระทำความผิดได้ดูวิดีโอลามกเมื่อพบเด็กหญิงจึงเกิดอารมณ์ทางเพศ¹² เป็นต้น นอกจากตัวอย่างที่กล่าวมายังมีอีกหลายคดีที่เด็กมีพฤติกรรมทางเพศเปลี่ยนแปลงไปหลังจากได้รับสื่อหรือสิ่งลามก อันแสดงให้เห็นว่าสื่อหรือสื่อลามกมีอิทธิพลต่อจิตใจของเด็ก อันเนื่องมาจากเด็กยังอ่อนวัยไม่อาจแยกแยะและกำหนดพฤติกรรมที่เหมาะสมในทางเพศของตนเองได้ ซึ่งเมื่อรับสื่อที่เป็นสิ่งลามกเข้าไปจึงก่อให้เกิดการเลียนแบบพฤติกรรมที่ปรากฏในสื่อลามกและทดลองทำตาม ฉะนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องมีการควบคุมการเผยแพร่ภาพ วัตถุ หรือสื่อลามกในหมู่เด็กและเยาวชน โดยเฉพาะสื่อทางคอมพิวเตอร์หรือเครือข่าย อินเทอร์เน็ต ซึ่งนับวันจะทวีความรุนแรงมากขึ้น

(3) **สื่อลามกในอินเทอร์เน็ตกับปัญหาการคุ้มครองเด็กและเยาวชน** การที่จะเข้าใช้ อินเทอร์เน็ตสามารถกระทำได้ง่าย ซึ่งการเรียกใช้หรือเรียกดูภาพวัตถุหรือสื่อลามกต่างๆ ก็สามารถกระทำได้สะดวกเช่นเดียวกัน คือ ถ้าสามารถเข้าสู่ข้อมูลโดยคอมพิวเตอร์และโมเด็มได้ก็เข้าสู่ข้อมูลที่เป็นรูปภาพหรือสื่อลามกได้ ทำให้การเปิดดูภาพลามกของเด็กเป็นไปอย่างง่ายดายดาย ทำให้ยากที่จะให้ความคุ้มครองเด็ก การเผยแพร่ภาพหรือสื่อลามกเด็กไม่ได้จำกัดอยู่ในประเทศใดประเทศหนึ่งเนื่องจากเครือข่าย อินเทอร์เน็ตนั้นเชื่อมโยงกันทั่วโลก การส่งภาพหรือสื่อลามกต่างๆ รวมทั้งภาพหรือสื่อลามกเด็กจะส่ง ณ ที่ใด ประเทศใด หรือเวลาใดก็ได้ และภาพลามกเหล่านั้นจะไปปรากฏทั่วโลก บุคคลต่างๆ ก็สามารถเรียกดูภาพหรือสื่อลามกเหล่านั้นได้อย่างไม่จำกัด รวมทั้งเด็กและเยาวชนก็สามารถที่จะเปิดดูภาพลามกได้เช่นเดียวกัน

(4) **ปัญหาการล่อลวงเด็กและเยาวชนผ่านทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต** โดยในการใช้บริการออนไลน์อินเทอร์เน็ตแต่ละครั้งเด็กอาจได้รับอีเมลที่มีเนื้อหาลามก มีภาษาหยาบคาย ซึ่งอินเทอร์เน็ตก็เหมือนสังคมอื่นๆ ที่อาจมีคนร้ายหรืออาชญากรแอบแฝงอยู่ตามที่ต่างๆ ทั้งในห้องสนทนาหรือกลุ่มข่าว ซึ่งอาจมีคนแอบฟังการสนทนาหรือสร้างทำตัวเป็นเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกับเด็กเข้ามาพูดคุยและหลอกลวงข้อมูล ชื่อ ที่อยู่ โรงเรียน และพยายามนัดออกไปพบกันเป็นการส่วนตัว ซึ่งอาจทำให้เกิดกรณีความเสียหายของชีวิตและทรัพย์สิน เนื่องจากการติดต่อบนอินเทอร์เน็ตนั้นไม่ต้องแสดงหลักฐานความเป็นตัวตน ไม่จำเป็นต้องเห็นหน้า ไม่จำเป็นต้องได้ยินเสียง ดังนั้นผู้ที่พูดคุยกับเด็กบนอินเทอร์เน็ตผ่านทางห้องสนทนาหรือกลุ่มข่าวต่างๆ นั้นที่จริงแล้วอาจเป็นชายที่ชอบมีพฤติกรรมทาง

¹¹ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับวันที่ 3 มีนาคม พุทธศักราช 2539 หน้า 20.

¹² หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 16 สิงหาคม พุทธศักราช 2539 หน้า 17.

เพศที่ผิดปกติกับเด็กก็ได้ และพบว่ามียุทธศาสตร์ที่เกิดขึ้นแล้วที่เด็กถูกล่อลวงไปชมชื่นโดยใช้อินเทอร์เน็ตเป็นสื่อกลางในการติดต่อและนัดพบ ตัวอย่างหนึ่งที่เกิดในประเทศสหรัฐอเมริกา คือ กรณีของ แซมแมนซี อายุ 14 ปี แซมรู้จักกับสตีเฟน ซิมมอนส์ ชายวัย 43 ปี ในห้องสนทนาบนอินเทอร์เน็ตหลังจากสนทนากันไปช่วงหนึ่ง ซิมมอนส์ชักจูงแซมให้ออกมาพบเป็นการส่วนตัวได้สำเร็จ แซมถูกชมชื่นและถูกถ่ายภาพเปลือยเก็บไว้¹³ จะเห็นได้ว่ามีแนวโน้มสูงมากที่เด็กอาจถูกล่อลวงจากการพูดคุยใน ห้องสนทนาต่างๆ ที่มีอยู่ในเครือข่ายอินเทอร์เน็ต นอกจากนี้อินเทอร์เน็ตยังถูกใช้เป็นแหล่งเผยแพร่ แลกเปลี่ยนภาพลามกของเด็กด้วย อีกทั้งยังมีกลุ่มข่าวและห้องสนทนามากมายที่ถูกใช้เป็นสถานที่ในการพูดคุยและแลกเปลี่ยนภาพถ่ายวิดีโอลามกหรือเรื่องราวทางเพศ

นอกเหนือจากปัญหาการแพร่หลายของภาพและสื่อลามกต่างๆ บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตแล้ว การใช้เครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อเพื่อล่อลวงเด็กหรือผู้อื่นก็เป็นการกระทำที่ผิดหรือเป็น ปัญหาที่เกิดขึ้นแล้วหลายครั้งทั้งในประเทศและในต่างประเทศ สำหรับในประเทศไทยกรณีการล่อลวง โดยใช้เครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อ ซึ่งเท่าที่มีการรายงานให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบก็เคยเกิดขึ้นมาแล้ว หลายครั้ง ทั้งนี้ยังไม่แนับกรณีที่ไม่มีการรายงานหรือแจ้งความดำเนินคดีต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ และเชื่อกันว่าจะมีอีกจำนวนไม่น้อยซึ่งกรณีที่เกิดขึ้นมาแล้วนั้น ได้แก่-

- ผู้กระทำความผิดซึ่งเป็นชายได้หลอกลวงข้อมูลส่วนตัววันละเลิกวันละน้อยของผู้ที่ตน คิดจะล่อลวงระหว่างการสนทนาใน Chat Room แล้วนำข้อมูลที่ได้นั้นไปปะติดปะต่อจนสามารถหาที่อยู่ของเหยื่อได้ และต่อมาบุคคลนั้นก็ได้เดินทางไปพบเหยื่อซึ่งเป็นหญิงที่บ้านโดยไม่บอกให้รู้ล่วงหน้า โดยนำอาหารและเครื่องดื่มไปด้วย หญิงซึ่งเป็นเหยื่อได้ต้อนรับและมีการเลี้ยงอาหารกันในบ้านแล้ว เหยื่อได้หมดสติไประหว่างการรับประทานอาหารและเครื่องดื่ม เมื่อได้สติก็พบว่าตนได้ถูกล่วงละเมิดทางเพศแล้ว¹⁴
- เด็กหญิงอายุ 17 ปี ซึ่งชอบพูดคุยและนัดพบกับเพื่อนชายที่รู้จักกันผ่านทางอินเทอร์เน็ตแล้วนัดแนะออกไปเจอกันข้างนอกจนกระทั่งถูกขืนใจแล้วฆ่า¹⁵

¹³ จิตรารภรณ์ วนัสพงค์, "อินเทอร์เน็ต : เทคโนโลยีใหม่ทำร้ายเด็ก". บทบัณฑิตย เล่มที่ 55 ตอน 1 (มีนาคม 2542) : 58 -59.

¹⁴ พิพมา พันธุ์ทวี, ศรีดา ตันทะอธิพานิช และสุจินดา สุขุม, ทำอย่างไรได้บ้างกับปัญหา...ภาพลามกและการล่อลวงบนอินเทอร์เน็ต. พิมพ์ครั้งที่ 1 (กรุงเทพฯ : ธนาเพรส แอนด์ กราฟฟิค, 2543), หน้า 14 - 15.

¹⁵ ข้อมูลดังกล่าวดูได้จาก <http://www.thairath.co.th/ntoday/page 1.html>

ส่วนในต่างประเทศมีรายงานจากประเทศที่ใช้อินเทอร์เน็ตกันมานานแล้วอย่างสหรัฐอเมริกาว่า อินเทอร์เน็ตนั้นได้ถูกใช้เป็นเครื่องมือในการข่มขู่ ล่อลวง และทำร้ายเด็ก ตัวอย่างที่เกิดขึ้นได้แก่¹⁶

- แนนซี อายุ 13 ปี ขณะออนไลน์มีคนพยายามซักถามเกี่ยวกับขนาดของชุดชั้นในที่เธอสวมใส่
- จอร์จ อายุ 17 ปี เคยถูกขอให้ทำ Cybersex ขณะออนไลน์
- แอน อายุ 14 ปี ขณะพูดคุยในห้องสนทนา ชายคนหนึ่งอ้างว่ามีอายุ 18 ปี พยายามสอบถามเกี่ยวกับสัดส่วนและรูปร่างหน้าตาของเธอ
- เมแกน อายุ 16 ปี พูดคุยกับชายคนหนึ่งในห้องสนทนา เขาพยายามพูดคุยเรื่องกิจกรรมทางเพศ และแนะนำสถานที่เพื่อนัดพบกับเธอด้วย
- แชนดร้า อายุ 15 ปี บอกว่าชายคนหนึ่งรบกวนเธอทุกครั้งที่เธอออนไลน์ เขาเคยถามเธอว่าเธอเป็นสาวพรหมจรรย์อยู่หรือไม่ และพยายามนัดพบเธอ
- ซาแมนต้า อายุ 17 ปี มีคนบอกว่าเกลียดเธอมาก และได้ทำเว็บเพจที่มีรูปภาพลามกและเรื่องราวของเธอตลอดจนคำตำหนิเธอไว้บนอินเทอร์เน็ต
- ไดแอน อายุ 12 ปี มีคนส่งข้อความส่วนตัวเกี่ยวกับตัวเธอไปในกลุ่มข่าว และห้องสนทนาพร้อมบอกว่าเธอต้องการเพื่อนชาย เธอได้รับอีเมลล์และโทรศัพท์มากมายจากทั่วโลก

จะเห็นได้ว่าห้องสนทนาเป็นสถานที่สาธารณะที่อาชญากรใช้เป็นที่พักอาศัย คนร้ายอาจปลอมตัวเป็นเด็กแล้วเข้าไปคุยกับเหยื่อ บางครั้งไม่ต้องพูดคุยอะไรเพียงแต่แอบฟังและเก็บข้อมูลที่เด็กๆ พูดคุยกันจากนั้นก็สวมรอยเข้าไปแทนที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งในวงสนทนา หรือไม่ก็นำข้อมูลที่ไต่ถามมากลับไปใช้หลอกล่อ ข่มขู่เด็กๆ ในภายหลัง ทั้งนี้การซ่อนตัวอยู่หลังจอคอมพิวเตอร์โดยใช้ชื่อที่อยู่ปลอม ซึ่งไม่สามารถตรวจสอบได้ โดยส่วนใหญ่แล้วคนร้ายมักจะเป็นเพศชายและเหยื่อมักจะเป็นเพศหญิง คนร้ายใช้วิธีคล้ายๆ กันในการเข้าหาเหยื่อซึ่งค่อนข้างใหม่กับอินเทอร์เน็ต คือยังไม่ค่อยเข้าใจกติกาบรรยากาศในการใช้งาน เริ่มจากการเข้าไปแนะนำตัวว่าเป็นเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน พูดคุยกันจนกระทั่งได้รับมิตรภาพและความไว้วางใจ หากมีโอกาสก็จะชักชวนเข้าไปคุยในห้องสนทนาส่วนตัว พูดคุยในเรื่องส่วนตัวและเรื่องเพศ บ่อยครั้งที่คนร้ายส่งรูปภาพลามกของเด็กไปให้ดูเพื่อแสดงให้เห็นว่าเด็กกับกิจกรรมทางเพศเป็นเรื่องธรรมดาที่คนอื่นๆ เขาก็ทำกัน ต่อมาก็เริ่มเข้าประชิดตัวเหยื่อโดย

¹⁶ ศรีดา ตันหะอธิพานิช, ห้องอินเทอร์เน็ตอย่างปลอดภัยและได้ประโยชน์ข้อคิดสำหรับผู้ปกครองและเยาวชน พิมพ์ครั้งที่ 1 (กรุงเทพฯ : ด้านสุทธาการพิมพ์, 2544), หน้า 35 – 36.

การป้อนคำถามส่วนตัวหรือให้ทำบางสิ่งบางอย่างเป็นพิเศษ เช่น ถ่ายรูปตัวเองในท่าทางเซ็กซี่แล้วส่งไปให้ดู ซึ่งสุดท้ายมักจะจบลงด้วยการนัดพบและล่วงละเมิดทางเพศ โดยปกติแล้วเด็กอาจจะถูกสอนไม่ให้ติดต่อกับคนแปลกหน้า แต่ไม่ได้ห้ามคนแปลกหน้าที่เป็นเด็กด้วยกัน ดังนั้นคนร้ายมักกระทำการโดยปลอมตัวเป็นเด็กแล้วเข้าไปตีสนิท

กรณีตัวอย่างที่เกิดขึ้นในสหรัฐอเมริกา พอล บราวน์ (Paul Brown, Jr.) ชาวโอไฮโอ อายุ 46 ปี มีบัญชีอินเทอร์เน็ตอยู่ที่ AOL Prodigy และ CompuServe ในขณะที่แมรีอายุ 12 ปี ได้ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ เมื่อออนไลน์แล้ว แมรีประกาศหาเพื่อนโดยเธอส่งข้อความไปใน Prodigy พอล บราวน์ ตอบข้อความของเธอโดยใช้ชื่อจริง แต่ระบุว่ามียุเพียง 15 ปีเท่านั้น บราวน์และแมรีติดต่อกันด้วยอีเมลล์และทางโทรศัพท์ ต่อมาจึงเขียนจดหมายและแมรีส่งรูปถ่ายไปให้บราวน์ดู บราวน์ขอให้แมรีถ่ายรูปตัวเองในเครื่องแต่งกายหลากหลายสไตล์ ถ้าเป็นไปได้ให้แต่งกายและแสดงท่าทางเซ็กซี่ด้วย แมรีทำตามคำขอดังกล่าว ต่อมาบราวน์ขอให้แมรีถ่ายวิดีโอเทปตัวเองในท่าทางยั่ววน เธอทำตาม หลังจากบราวน์ดูเทปและส่งคืนให้เธอพร้อมคำแนะนำให้เธอทำอีก และคราวนี้ให้รวมภาพอวัยวะเพศและหน้าอกของเธอด้วย แม่ของแมรีทราบเรื่องเมื่อบราวน์ส่งทางแก๊งค์ในของเขาไปให้แมรี เธอแจ้งเจ้าหน้าที่ฯ ตรวจสอบ บราวน์จากรายการใช้โทรศัพท์ทางไกลที่บ้าน พวกเขาจับบราวน์ได้พร้อมเทปและรูปภาพแมรี รวมทั้งเด็กสาวอีกมากกว่า 10 ราย บราวน์ถูกตัดสินจำคุก 5 ปี

กรณีตัวอย่างที่เกิดขึ้นในประเทศอังกฤษ เมื่อเด็กถูกชักจูงให้มีสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ใหญ่ โดยเด็กหญิงอายุ 13 ปี และชายอายุ 33 ปี ซึ่งชายดังกล่าวได้รับโทษจำคุก 5 ปี เริ่มแรกทั้งคู่ติดต่อกันผ่านทางห้องสนทนาออนไลน์ ต่อมามีการแลกเปลี่ยนอีเมลล์และฝ่ายชายได้ส่งรูปภาพทางเพศไปให้ฝ่ายหญิงดู พวกเขามีการติดต่อพูดคุยกันอย่างสม่ำเสมอทางโทรศัพท์ สุดท้ายก็มีการนัดพบกันที่อพาร์ทเมนท์ของฝ่ายชายและมีความสัมพันธ์ทางเพศกันด้วย¹⁷ จะเห็นว่ามีบางกรณีที่เหตุการณ์เกิดขึ้นเพราะความสมัครใจไม่ได้มีการบังคับหรือหลอกลวงใดๆ ทั้งนี้คนร้ายหรืออาชญากรอาจไม่ได้เริ่มพูดคุยกับเด็กด้วยหัวข้อเรื่องเพศ แต่มักจะสร้างความคุ้นเคยเสียก่อน เช่น บอกว่าอยู่ในวัยเดียวกันหรือเป็นเพศตรงข้าม บางครั้งก็ส่งรูปตัวเองไปให้เด็กดูเพื่อสร้างความรู้สึกคุ้นใจ แต่ที่จริงแล้วก็ไม่ใช่รูปตัวเอง คนร้ายมักจะมีทักษะในการล่อลวงเด็ก พวกผู้ร้ายจะมีความอดทนสูง บางครั้งใช้เวลาเป็นเดือนเป็นปีในการเปลี่ยนรูปแบบการติดต่อจากในห้องสนทนาไปเป็นการนัดพบส่วนตัว ซึ่งการสนทนา

¹⁷ ข้อมูลดังกล่าวแปลความมาจาก "Help child Know the risks of chatroom" ใน <http://www.larrrtsworld.com/sjm-chatroom.htm>

ออนไลน์เป็นเพียงส่วนหนึ่งของการพบปะในหลายๆ กรณีพบว่าเด็กและคนร้ายใช้เวลาในห้องสนทนาสั้นๆ เท่านั้น จากนั้นก็ติดต่อกันทางอีเมลหรือโทรศัพท์มือถือแทน

เหล่านี้ล้วนเป็นตัวอย่างของภัยและอาชญากรรมที่มีอยู่ทั่วไปในสังคมไซเบอร์สเปซ ไม่มีใครหรือหน่วยงานใดสามารถระบุแน่ชัดลงไปได้ว่าอะไรเป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับเด็กบนอินเทอร์เน็ต เนื่องจากอินเทอร์เน็ตนั้นไม่มีเจ้าของ ทุกคนบนอินเทอร์เน็ตดูแลเครื่องคอมพิวเตอร์และเครือข่ายตลอดจนข้อมูลของตนเอง สิ่งต้องห้ามสำหรับคนหนึ่งในประเทศหนึ่งอาจเป็นสิ่งธรรมดาทั่วไปของอีกครอบครัวหนึ่งในประเทศหนึ่งก็ได้ ซึ่งปัญหาที่มีต่อการคุ้มครองเด็กและเยาวชนก็คือ ขอบเขตของกฎหมายที่จะให้ความคุ้มครองจากข้อมูลภาพลามกที่เข้ามาอย่างไม่จำกัด กฎหมายที่มีอยู่ไม่อาจจะดำเนินการต่อผู้กระทำความผิดได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงพอ ผู้ผลิตสื่อลามกที่เผยแพร่ในอินเทอร์เน็ตและในแต่ละประเทศก็มีกฎหมายที่ให้ความคุ้มครองที่แตกต่างกัน มาตรฐานในการพิจารณาสิ่งลามกก็แตกต่างกัน และปัญหาที่จะต้องตามมาสำหรับการควบคุมสื่ออินเทอร์เน็ตก็คือจะควบคุมสื่อลามกที่เข้ามาปรากฏในประเทศของตนเองอย่างไร และผู้ใดบ้างที่จะต้องรับผิดชอบในเรื่องสื่อลามกในอินเทอร์เน็ต และเด็กจะได้รับความคุ้มครองในฐานะที่เป็นผู้รับรู้อสื่อลามกในอินเทอร์เน็ตอย่างไร

3.4 ปัญหาการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกทางอินเทอร์เน็ตในต่างประเทศ

การเปลี่ยนแปลงของสังคมในทุกๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นสภาพทางสังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง ศิลธรรมและวัฒนธรรม รวมทั้งความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศ การสื่อสารที่ไร้พรมแดน เป็นเหตุให้สังคมเริ่มมีการเปิดเผยในเรื่องทางเพศไปสู่สาธารณชนมากขึ้น นอกจากนี้สังคมบางสังคมหรือกลุ่มคนบางกลุ่มก็มีความเชื่อกันว่า การเปิดเผยเรื่องราวทางเพศไม่ใช่เป็นเรื่องที่เสื่อมเสียหรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อผู้ใด การเปิดเผยเรื่องราวทางเพศจึงเป็นสิ่งที่ยอมรับกันมากขึ้นในสังคมทั่วไป โดยเฉพาะสังคมของประเทศตะวันตกที่พลเมืองมีอิสระเสรีทางด้านการแสดงออกอย่างกว้างขวาง ทำให้ธุรกิจต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจสิ่งพิมพ์ ภาพยนตร์ หรือสื่อต่างๆ โดยเฉพาะเครือข่ายสื่อสารทางอินเทอร์เน็ต หันมาทำธุรกิจโดยมีเรื่องทางเพศเป็นจุดขาย เป็นเหตุให้การผลิตและเผยแพร่ภาพหรือสื่อลามกต่อสาธารณะเป็นไปอย่างรวดเร็วด้วยอินเทอร์เน็ตเป็นระบบเครือข่ายที่ยากแก่การควบคุม เนื่องจากอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อที่ไร้พรมแดนไม่มีขอบเขตของประเทศใดๆ มาขวางกั้น การเผยแพร่สื่อลามกไปสู่เครือข่ายอินเทอร์เน็ตทำให้แพร่หลายไปสู่ประเทศต่างๆ ได้อย่างง่ายดายและรวดเร็ว โดยผ่านทางสายโทรศัพท์และโมเด็ม ภาพวัตถุหรือสื่อลามกต่างๆ จะถูกแปลงเป็นคลื่นไฟฟ้าส่งผ่านไปสู่อุปกรณ์รับคือเครื่องคอมพิวเตอร์

ปัญหาการเผยแพร่ภาพหรือสื่อลามกในสังคมของประเทศต่างๆ นั้น ขณะนี้ถือได้ว่า เป็นปัญหาสังคมที่สำคัญประการหนึ่ง เนื่องจากสังคมโลกในปัจจุบันเป็นสังคมแห่งยุคของข้อมูลข่าวสารและเทคโนโลยีสารสนเทศ การถ่ายทอดเทคโนโลยีที่ทันสมัยรวมทั้งวัฒนธรรมและประเพณีของสังคมหนึ่งหรือประเทศหนึ่งไปสู่อีกประเทศหนึ่งหรือสังคมหนึ่ง สามารถกระทำได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว ดังนั้นปัญหาการแพร่หลายของภาพและสื่อลามกในสังคมประเทศหนึ่งจึงสามารถที่จะแพร่หลายเข้าไปสร้างปัญหาให้กับสังคมของอีกประเทศหนึ่งได้ โดยเฉพาะประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่ประสบกับความรุนแรงของปัญหาการผลิตและการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกมากที่สุด เนื่องจากสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศผู้ผลิตและส่งออกสิ่งลามกมากเป็นอันดับหนึ่ง เป็นประเทศหลักที่ให้บริการสื่อลามกในลักษณะที่เป็นอุตสาหกรรมทั้งยังเป็นแหล่งหลักของอุตสาหกรรมผลิตสื่อลามกทางอินเทอร์เน็ตอีกด้วย¹⁸ และอาจกล่าวได้ว่าประเทศสหรัฐอเมริกามีสื่อลามก (Pornography) หรือมีการขายภาพลามกผ่านเครือข่ายคอมพิวเตอร์อินเทอร์เน็ตมากที่สุด¹⁹ การเผยแพร่ภาพและสื่อลามกที่วิตถาร ซาติสดี หรือล่วงเกินทางเพศกับสตรี เด็ก และสัตว์ สะท้อนให้เห็นความตกต่ำเสื่อมทรามทางศีลธรรมอันดีของคนในสังคม ซึ่งอาจจะนำไปสู่ปัญหาทางด้านคุณธรรม ศีลธรรมและจริยธรรมในอนาคต เว็บไซต์ที่ทำธุรกิจด้านอุตสาหกรรมทางเพศมีผู้เข้าชมมากถึง 1.5- 7 ล้านครั้งต่อวัน ทำรายได้นับร้อยล้านเหรียญต่อปี การเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมทางเพศผ่านทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตจึงมีสตรี เด็ก ตกเป็นเหยื่อมากมายและแพร่ขยายไปอย่างรวดเร็วทั่วโลก การเผยแพร่ภาพและสื่อลามกบนอินเทอร์เน็ตกลายเป็นอุตสาหกรรมทางเพศที่ทำรายได้มากที่สุดและเป็นแหล่งที่มาของพัฒนาการไฮเทคคอมพิวเตอร์ที่ก้าวหน้า ซึ่งการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกอนาจารทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั้นได้เกิดขึ้นในตอนปลายศตวรรษที่ 20

จากนิทรรศการอุตสาหกรรมทางเพศบนอินเทอร์เน็ตชื่อ Adultsex ได้แสดงให้เห็นว่า วงการอินเทอร์เน็ตต่างก็ได้รับการสนับสนุนจากอุตสาหกรรมที่ขายสื่อทางด้านกามารมณ์ (Adult Industry) และอุตสาหกรรมทางเพศนั้นได้สนับสนุนธุรกิจอินเทอร์เน็ตซึ่งเห็นได้จากอุตสาหกรรมทางเพศเป็นกลุ่มที่ซื้อเครื่องมืออุปกรณ์คอมพิวเตอร์ที่ทันสมัยอันดับหนึ่งถึงห้า, ธุรกิจอุตสาหกรรมทางเพศเป็นธุรกิจแรกที่ซื้อและใช้สายโทรศัพท์ชนิด T3 ซึ่งมีราคาแพงแต่สามารถส่งรูปภาพลามกต่างๆ ที่มี

¹⁸ Donna M. Hughes, " The Internet and Sex Industries : Partners in Global Sexual Exploitation". *Technology and Society*. 2000.

¹⁹ นันทชัย เพียรสนอง, การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศกับผลกระทบทางกฎหมาย, งานวิจัยในการอบรมหลักสูตรผู้บริหารกระบวนการยุติธรรมระดับสูง (บ.ย.ส.) วิทยาลัยการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม, 2539, หน้า 32.

การย่อส่วนและมีความละเอียดสูงได้อย่างรวดเร็ว, บริษัท Digex ซึ่งเป็นหนึ่งในบริษัทอินเทอร์เน็ตที่ใหญ่ที่สุดของโลกมีลูกค้าใหญ่ที่สุดคือ บริษัทไมโครซอฟท์ แต่บริษัทที่เป็นลูกค้ารองลงมาคือบริษัทที่ทำธุรกิจทางเพศอยู่บนอินเทอร์เน็ต. นักออกแบบ Web Site ที่ทำงานกับ Web Site ที่เกี่ยวกับธุรกิจทางเพศที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งได้กล่าวว่า งานของตนถือเป็นงานในฝันเพราะสามารถใช้เทคโนโลยีที่ใหม่ล่าสุดอย่างใดก็ได้ และในปี 1998 มีผู้จ่ายเงินหนึ่งพันล้านดอลลาร์สำหรับการบริโภค Adult Content หรือสื่อที่มีเนื้อหาสาระทางเพศโดยมีสัดส่วนถึงร้อยละ 69 ของเนื้อหาในอินเทอร์เน็ตทั้งหมด

ในปี 1994 ด้วยความสามารถในด้านสื่อประสมหรือมัลติมีเดีย (Multi-Media) บริษัท Netscape ได้สร้างสื่อแบบใหม่ที่ใช้ส่งผ่านสารสนเทศได้ เรียกเทคโนโลยีนี้ว่า World Wide Web ซึ่งเป็นเทคโนโลยีที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก ในราวปลายเดือนกันยายน ปี 1994 ธุรกิจค้าโสเภณีบนเว็บไซต์แห่งแรกได้เริ่มต้นขึ้นโดย A Personal Touch Service ตั้งอยู่ที่เมืองซีแอตเทิล มลรัฐวอชิงตัน และบริษัท Brandy's Babes ซึ่งให้บริการโสเภณีที่เมืองฟีนิกซ์ มลรัฐอริโซนา ได้เริ่มโฆษณาทางเว็บไซต์วารสาร The Internet Bussiness Journal ถึงกับกล่าวว่าเว็บไซต์ที่มีนวัตกรรมโดดเด่นทางด้านการตลาดบนอินเทอร์เน็ตของปี 1994

ในต้นปี 1995 มีธุรกิจ 200 แห่งบน WWW ที่ขายสินค้าและบริการทางด้านกามารมณ์หรือลามก ไนท์คลับที่มีระบำเปลื้องผ้าเริ่มมีการโฆษณาทางเว็บไซต์ต่างๆ โดยการแสดงรูปภาพของนักเต้นหรือโสเภณี และการแสดงการทารุณกรรมทางเพศ ในเดือนสิงหาคมปี 1995 ถ้าค้นหาข้อมูลจากเว็บไซต์ที่ชื่อ Yahoo จากหัวข้อที่เกี่ยวกับธุรกิจและเศรษฐกิจทั่วไปโดยใช้คำว่า SEX จะสามารถหาหมายเลขโทรศัพท์ของสถานที่ที่ให้บริการทางเพศทางโทรศัพท์, รายชื่อซีดีรอมภาพยนตร์ลามก, รายชื่อภาพยนตร์ลามก, ซอฟต์แวร์ทางด้านกามารมณ์ และยังใช้ในการติดต่อเพื่อการใช้บริการทางเพศในรูปแบบของการประชุมทางไกล (Live Video Conferencing), การท่องเที่ยวโสเภณี, บริการคู่วางหญิงและบริการหาคู่สมรส ซึ่งภายในหนึ่งปีมีรายชื่อเว็บไซต์เหล่านี้เพิ่มขึ้นถึงสี่เท่า

นอกจากนี้พวกสื่อสิ่งพิมพ์หลักในธุรกิจทางเพศต่างก็เข้ามาสู่เว็บไซต์ทางอินเทอร์เน็ตอย่างรวดเร็ว เช่น นิตยสารเพลย์บอยเริ่มลงในเว็บไซต์เป็นครั้งแรกเมื่อปี 1994 ซึ่งในปี 1996 มีผู้เยี่ยมชมเว็บไซต์ของเพลย์บอยเป็นอันดับที่ 11 ของเว็บไซต์ที่ได้รับความนิยมทั้งหลาย โดยในปี 1997 เพลย์บอยทำเงินจากการโฆษณาสื่อลามกอนาจารบนเว็บไซต์ถึงสองล้านเหรียญสหรัฐ และในเดือนเมษายน ปี 1996 เมื่อนิตยสารเพนเฮาส์เริ่มเข้าสู่อินเทอร์เน็ต ปรากฏว่ามีคนเข้ามาเยี่ยมชมเว็บไซต์นี้สูงสุดเป็นประวัติการณ์

นอกจากนั้นธุรกิจการนำเที่ยวโสเภณีจากสหรัฐเริ่มปรากฏบนเว็บไซต์ในปี 1995 การท่องเที่ยวอย่างหนึ่งที่เป็นของผู้ชายโดยเฉพาะคือ การท่องเที่ยวโสเภณี (Prostitution Tourism) โดยผู้ชาย

จากประเทศที่ร่ำรวยในแถบอเมริกาเหนือ ยุโรป และเอเชีย เดินทางไปยังศูนย์กลางของธุรกิจทางเพศที่เป็นที่รู้จักกันดีเพื่อเที่ยวโสเภณีที่เป็นผู้หญิงและเด็ก

Alan J. Mumf ซึ่ง เป็นชาวสหรัฐอเมริกาในนิวยอร์ก ได้ลงโฆษณาของกลุ่มท่องเที่ยวโสเภณีที่ไปมลรัฐเนวาดาบนเว็บไซต์เมื่อปี 1995 โดยได้เสนอการเที่ยวไปยังสถานที่จัดไว้เป็นพิเศษ และจัดโสเภณีผู้หญิงไว้บริการ ทั้งยังมีการแนะนำถึงข้อมูลที่จะใช้ในการหาและตกลงกับโสเภณีและการจัดสรรให้มีการหาความสุขทางเพศแบบกลุ่ม ซึ่งผู้จัดทำศนาจยังจัดให้บริการร่วมเพศทางปาก (Fellatio) โดยโสเภณีผู้หญิง เว็บไซต์นี้ยังได้แนะนำในด้านการใช้จ่ายนี้ไปหักลดหย่อนภาษีได้ด้วย หลังจากนั้นไม่นานก็มีการโฆษณาท่องเที่ยวโสเภณีไปยังสถานที่หลายแห่งในยุโรป เอเชีย และอเมริกาใต้ทางเว็บไซต์ในเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ซึ่งในต้นปี 1998 พวกเขาจัดหาโสเภณีชาวปากีสถานได้ โฆษณาบนเว็บไซต์ในทำนองเดียวกันว่าบริการจัดหาคู่สำหรับชาวปากีสถาน

ผู้ที่ต้องการเที่ยวโสเภณีสามารถใช้ Newsgroups บนอินเทอร์เน็ตสำหรับการใช้บริการได้ เช่น เว็บไซต์ที่ชื่อ alt.Sex.prostitution ได้ให้ข้อมูลว่า ที่ใดซื้อผู้หญิงและเด็กได้บ้าง นอกจากนี้ข้อเขียนใน Newsgroups ยังแนะนำให้คนที่ชอบร่วมเพศแบบทารุณกรรมไปเที่ยวยังแหล่งที่ให้บริการดังกล่าวด้วย

บริษัทระดับโลกที่ทำธุรกิจหาคู่ทางไปรษณีย์ก็ได้ลงโฆษณาบนอินเทอร์เน็ต โดยการแสดงการกดขี่ทางเพศออกมาอย่างชัดเจน เช่น บริษัท Asian Bride Magazine ซึ่งสร้างเว็บไซต์ขึ้นก็เป็นบริษัทหนึ่งที่ทำธุรกิจเหล่านี้ เนื่องจากเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตทำให้การปรับเปลี่ยนเว็บเพจ (Web Page) ให้ทันสมัยทำได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้ตัวแทนหาคู่ทางไปรษณีย์จึงสามารถเปลี่ยนผู้หญิงมาให้เลือกได้ทุกสัปดาห์ อินเทอร์เน็ตนั้นสามารถเข้าถึงลูกค้าทั่วโลกได้อย่างรวดเร็วและถูกกว่าสื่ออื่นๆ ตัวแทนของบริษัทหาคู่ได้อธิบายว่า พวกเขาชอบทำธุรกิจบนอินเทอร์เน็ตเพราะเมื่อเริ่มมี WWW นั้นก็เป็นหนทางที่ดีที่สุดสำหรับธุรกิจประเภทนี้ การใช้นั่งร้านแสดงสินค้า (Catalogs) มีราคาแพง คุณภาพที่ออกมาก็ไม่ดีนัก แต่เมื่ออยู่บนเว็บไซต์แล้วก็สามารถลงภาพที่มีความละเอียดสูงและสามารถดูได้จากทั่วโลก ซึ่งหนึ่งในแหล่งที่ให้บริการหาคู่ทางไปรษณีย์ให้กับผู้ชายในสหรัฐอเมริกามีรูปเด็กผู้หญิงไว้บนเว็บไซต์ด้วย

การบริการสดทางอินเทอร์เน็ตซึ่งเป็นเทคโนโลยีที่ทำให้มีการติดต่อกันโดยการถ่ายทอดภาพและเสียงระหว่างผู้ใช้เทคโนโลยีนี้เริ่มมีบนอินเทอร์เน็ตเป็นครั้งแรกในปี 1995 และเทคโนโลยีทางด้านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้ก้าวหน้าไปจนสามารถมีการแสดงเปลื้องผ้าและการแสดงทางเพศสดแก่ผู้ซื้อบริการทางอินเทอร์เน็ตได้ จะเห็นได้ว่าเกิดมีการผสมผสานกันของเทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์กับการค้าโสเภณีและสื่อลามกต่างๆขึ้นมา เพราะในปัจจุบันผู้ใช้บริการสามารถใช้เพียงแป้นพิมพ์คอมพิวเตอร์

และโทรศัพท์เพื่อสื่อสารและดูการแสดงทางเพศได้แม้ว่าจะอยู่ต่างที่ ต่างรัฐ ต่างประเทศ หรือแม้แต่ต่างทวีปกันก็ตาม ผู้บุกเบิกรายแรกๆ สำหรับบริการประเภทนี้คือ Virtual Dreams ซึ่งมีเซิร์ฟเวอร์ (Server) หรือคอมพิวเตอร์ที่ใช้บริหารเครือข่ายในเมืองซานดิเอโก มลรัฐแคลิฟอร์เนีย ส่วนใหญ่แล้วพวกที่เป็นเจ้าของธุรกิจการแสดงสดทางอินเทอร์เน็ตได้ย้ายมาจากการทำธุรกิจบริการทางเพศทางโทรศัพท์ เช่น บริษัท Internet Entertainment Group (IEG) ผู้ให้บริการทางเพศทางโทรศัพท์ที่ได้ลงทุนทางด้านอุปกรณ์สื่อสารและอินเทอร์เน็ตเพื่อจัดตั้งเว็บไซต์ขึ้นมา จากข้อมูลของ International Entertainment Group พบว่า ผู้ที่ซื้อการแสดงทางเพศสดทางอินเทอร์เน็ตนั้นส่วนใหญ่เป็นผู้ชายมีอายุระหว่าง 18-40 ปี จะเห็นได้ว่าเทคโนโลยีทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั้นได้ทำให้อุตสาหกรรมหรือธุรกิจทางเพศเจริญเติบโตเข้มแข็งขึ้น ทำให้เกิดมีสิ่งใหม่ๆ ขึ้นโดยช่างเทคนิคของธุรกิจทางเพศ ได้พัฒนาเทคนิคหลายอย่างในการส่งสัญญาณมัลติมีเดียที่มีคุณภาพสูงต่างๆ ซึ่งในเดือนพฤศจิกายน ปี 1996 บริษัท IGE ได้ทดลองถึงเทคนิคการส่งวิดีโอแบบใหม่ที่เรียกว่า Push Video ที่ทำให้สามารถดูภาพต่อเนื่องของวิดีโอได้โดยไม่ต้องถ่ายโอนข้อมูลและติดตั้งซอฟต์แวร์ใดๆ ทั้งสิ้น

ในปี 1997 ที่ปรึกษาของอุตสาหกรรมคอมพิวเตอร์ได้ให้คำแนะนำกับผู้ประกอบการที่กำลังมองหาเว็บไซต์สำหรับการลงทุนในอนาคตว่า ให้มองเว็บไซต์ในธุรกิจทางเพศเป็นตัวอย่าง พวกที่ทำสื่อลามกอนาจารบนเว็บไซต์ถือได้ว่าเป็นผู้ประกอบการที่มีนวัตกรรมมากที่สุดของแวดวงอินเทอร์เน็ต ธุรกิจทางเพศบนอินเทอร์เน็ตสามารถผลักดันให้เกิดมีนวัตกรรมใหม่ๆ ขึ้น เช่น การใช้เทคโนโลยีการแลกเปลี่ยนซื้อขายโดยใช้เครดิตทางอินเทอร์เน็ต วิธีการส่งเนื้อหาที่เป็นมัลติมีเดีย

ธุรกิจทางเพศในสหรัฐอเมริกาได้พัฒนาปัจจัยหลายประการสำหรับการทำธุรกิจบนอินเทอร์เน็ต สิ่งที่สำคัญสำหรับธุรกิจทางเพศในการซื้อขายคือ ความลับส่วนบุคคล ความปลอดภัยและปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ธุรกิจทางเพศประสบความสำเร็จก็คือ การที่ผู้ใช้บริการสามารถเข้าถึงสื่อลามกและใช้บริการโสเภณีตามสบายจากบ้านหรือที่ทำงานได้ ธุรกิจทางเพศจึงเป็นผู้นำในเรื่องการชำระเงินผ่านทางอินเทอร์เน็ตโดยใช้บัตรเครดิต นอกจากนี้ธุรกิจทางเพศทางอินเทอร์เน็ตยังเป็นผู้นำในด้านการจัดการฐานข้อมูลในเว็บไซด์อีกด้วย โดยเว็บไซด์ในธุรกิจเหล่านี้หลายแห่งมีภาพนิ่งและวิดีโอจำนวนมากที่ต้องจัดระเบียบเพื่อจะได้ให้ค้นหาได้ง่ายขึ้น เช่น Lapis Labs ในเมืองทูซอน มลรัฐอริโซนา มีเว็บไซด์ที่ให้บริการทางเพศในปี 1998 อยู่ 25 แห่ง มีภาพลามก มีวิดีโอลามกในรูปแบบ Quicktime และ Real Video อยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งเว็บไซด์เหล่านี้มีเครื่องค้นหา (Search Engine) ที่สามารถค้นหาภาพและรูปภาพตอนต่างๆ ของภาพยนตร์ได้ ซึ่งอาจจะหาได้โดยใช้คำที่แสดง เพศ ท่าทาง การมีความสัมพันธ์ทางเพศ จำนวนคนที่แสดง เชื้อชาติ และสีผม เป็นต้น

ความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดระหว่างธุรกิจทางเพศกับอินเทอร์เน็ตและการที่ไม่มีกฎหมายหรือระเบียบใดควบคุมอินเทอร์เน็ตได้ ทำให้เกิดการกระทำที่ไร้ศีลธรรมเกิดขึ้นบ่อยครั้ง เช่น เว็บไซต์สื่อลามกที่มีคุณภาพต่ำและการแสดงความรุนแรงโดยใช้เทคนิคหลายอย่าง ทำให้คนดูติดอยู่ที่เว็บไซต์นั้น บางเว็บไซต์เอาแผงเครื่องมือ (Tool Bar) ที่ใช้สำหรับย้ายไปยังเว็บไซต์อื่นออก ทำให้คนดูออกจากเว็บไซต์ได้ยากขึ้น บางแห่งทำคำสั่งที่ใช้ในการออกจากเว็บไซต์ให้ใช้การไม่ได้ และเมื่อคนดูคลิก (Click) ปุ่มพวกนี้ก็จะถูกนำไปยังเว็บไซต์ลามกอื่นๆ ทำให้มีวินโดวที่เป็น Browser เต็มไปหมดยากแก่การปิด บางครั้งถึงกับต้องปิดโปรแกรมปฏิบัติงานต่างๆ ไป หรือปิดเครื่อง จากการสุ่มสำรวจพบว่ามีเว็บไซต์ประเภทนี้อยู่หลายแห่ง มีการออกแบบให้ยากที่จะออกจากเว็บไซต์เหล่านี้ ซึ่งผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต (ISP : Internet Service Provider) ไม่ได้มีมาตรการใดๆ ที่จะหยุดยั้งเว็บไซต์หรือการกระทำเหล่านี้

ในส่วนของรายได้ของธุรกิจทางเพศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต แม้ว่าบางส่วนของอุตสาหกรรมทางเพศจะเป็นอุตสาหกรรมที่ถูกกฎหมายในบางประเทศ แต่โดยส่วนใหญ่แล้วกิจกรรมการซื้อขายผู้หญิงและเด็กผู้หญิง ผู้ชายใช้บริการและผู้ขายสื่อลามกเป็นกิจกรรมที่ผิดกฎหมาย รายได้จากการขายสิ่งพิมพ์ลามกที่ผิดกฎหมายจากการประมาณการของตัวเลขระหว่างประเทศอุตสาหกรรมนี้ทำเงินได้อย่างน้อย 20,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในปี 1996 คนอเมริกันใช้จ่ายเงินถึง 9,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ สำหรับวีดีโอลามก การแสดงถ้ำมอง (Peep Shows) การแสดงทางเพศสด การแสดงลามกทางเคเบิล วารสารลามก และสื่อลามกทางคอมพิวเตอร์ รายได้นี้มากกว่ารายได้จากอุตสาหกรรมบันเทิงอื่น เช่น ภาพยนตร์

การประมาณการของจำนวนเว็บไซต์และจำนวนเงินที่ทำรายได้ในอุตสาหกรรมทางเพศนั้นมีระดับแตกต่างกันไป ต่างยอมรับว่ามีเป็นจำนวนมากและมีการเติบโตในอัตราที่รวดเร็ว David Schwartz ผู้ที่ย้ายกิจการที่ให้บริการทางเพศทางโทรศัพท์ไปเป็นการให้บริการแบบตามสาย ได้กล่าวว่ายินเทอร์เน็ตเป็นที่ที่สามารถทำเงินได้สูงในขณะนี้ อุตสาหกรรมทางเพศบนอินเทอร์เน็ตนั้นดึงดูดคนดูได้มาก สำหรับกำไรที่ได้นั้นพวกเว็บไซต์ทางเพศหลักน่าจะทำได้ราว 50 ถึง 80 เปอร์เซ็นต์

ในปี 1996 มีเว็บไซต์ที่ขายสื่อลามกอยู่ 600 แห่งที่คาดว่าจะทำรายได้ถึง 51.1 ล้านดอลลาร์สหรัฐ Danni Ashe ได้เปิดเว็บไซต์ที่ขายทั้งวีดีโอลามกภาพดิจิทัล วารสาร และการแสวงวีดีโอถ้ำมอง เว็บไซต์นี้นับเป็นเว็บไซต์ที่ได้รับความนิยมอย่างมาก มีคนมาเยี่ยมชมเว็บไซต์ถึง 1.5 ล้านครั้งต่อวัน และทำเงินได้ถึง 1.5 ล้านดอลลาร์

ในปี 1997 วารสารด้านอินเทอร์เน็ตฉบับหนึ่งรายงานว่ามีเว็บไซต์ของธุรกิจทางเพศอยู่เป็นจำนวนมาก โดยบริษัทแห่งหนึ่งที่เมืองซานฟรานซิสโกของสหรัฐอเมริกา ซึ่งรับทำในด้านบริการบัตร

เครดิตกล่าวว่า เว็บไซต์ที่ใหญ่ที่สุดของธุรกิจนี้มีรายได้ถึง 1 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ต่อเดือน ในขณะที่เว็บไซต์ขนาดเล็กลงมา มีรายได้โดยเฉลี่ย 10,000 ดอลลาร์ต่อเดือน สำหรับเว็บไซต์ขนาดกลางที่มีผู้มาแหวะดู 50,000 ครั้งต่อวันนั้น สามารถทำเงินได้ราว 20,000 ดอลลาร์ต่อเดือน Forresster Research บริษัทที่วิเคราะห์อุตสาหกรรมอินเทอร์เน็ตได้รายงานไว้ว่า ธุรกิจทางเพศทำรายได้จากเว็บไซต์ถึง 137 ล้านดอลลาร์ในปี 1997 และเมื่อต้นปี 1998 ได้มีการประมาณการว่ารายได้ของธุรกิจทางเพศจากอินเทอร์เน็ตอย่างเดียว นั้นคิดเป็นเงินถึงหนึ่งพันล้านดอลลาร์ต่อปี

ในปี 1999 บริษัทวิจัย Datamonitor ได้รายงานไว้ว่า รายได้จากการขายเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศ (Adult Content) หรือสื่อลามกบนอินเทอร์เน็ตอย่างเดียวไม่รวมการขายสินค้าอื่นและการโฆษณาสูงถึง 1 พันล้านดอลลาร์ คิดเป็น 69 เปอร์เซ็นต์ของการขายเนื้อหาต่างๆ ในอินเทอร์เน็ตทั้งหมด และเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศหรือสื่อลามกที่ขายกันอยู่ 84 เปอร์เซ็นต์มาจากเว็บไซต์ในสหรัฐอเมริกา บริษัทวิจัยนี้ยังประมาณการว่าในปี 2003 การขายจะมีปริมาณของเนื้อหาทางเพศหรือสื่อลามกสูงถึง 3,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ครั้งหนึ่งของการขายเนื้อหาบนอินเทอร์เน็ต ธุรกิจทางด้านสื่อลามกเป็นธุรกิจที่ทำกำไรสูง เมื่อต้นทศวรรษ 1970 ธุรกิจประเภทนี้ในสหรัฐอเมริกา มีรายได้เฉลี่ยต่อปี 8 ถึง 10 ล้านดอลลาร์ ความที่มีกำไรค่อนข้างสูงและมีข้อบังคับทางกฎหมายน้อยทำให้กิจกรรมของพวกเขาองค์กรอาชญากรรมเติบโตขึ้น ในปี 1997 นั้น องค์กรที่ผิดกฎหมายเหล่านั้นได้ควบคุมการจำหน่ายสื่อลามกไว้ทั้งหมด และในปลายทศวรรษ 1990 ธุรกิจทางเพศในสหรัฐอเมริกา มีรายได้ถึง 9,000 ล้านดอลลาร์ต่อปี ซึ่งขอบเขตอิทธิพลของพวกเขาองค์กรอาชญากรรมในธุรกิจทางเพศบนอินเทอร์เน็ตนั้นได้ขยายตัวออกไปอย่างกว้างขวาง ในเดือนตุลาคม ปี 1998 ทางการสหรัฐอเมริกาได้เข้าไปสกัดกั้นพวกเขาเหล่านั้น พวกเขาได้บังคับให้ช่างคอมพิวเตอร์ลอบเข้าระบบคอมพิวเตอร์ของบริษัทที่ให้บริการโทรศัพท์เพื่อโอนสายของคนที่ต้องการซื้อผู้หญิงไปยังธุรกิจที่พวกเขาควบคุมอยู่

ด้วยเหตุที่อุตสาหกรรมทางเพศมีกำไรมากเช่นนี้จึงเป็นแรงดึงดูดให้ผู้ประกอบการหน้าใหม่ พวกไรค์สีสรรวม และพวกองค์กรอาชญากรรมทั้งหลายเข้ามาในธุรกิจนี้ การแข่งขันจึงสูงขึ้นมีการเสนอสิ่งใหม่ๆ อย่างเช่น ภาพที่แสดงการพันนาการเพื่อความสุภาพเพศ ภาพการทรมาน ภาพการสมสู่กับสัตว์ และสื่อลามกที่ใช้เด็กแสดง เนื่องจากมีการใช้ผู้หญิงและเด็กจริงเป็นคนแสดง เมื่อมีการสร้างและขายภาพวิดีโอและการแสดงสดเช่นนี้มากขึ้นทำให้การกดขี่หาประโยชน์จากผู้หญิงและเด็กมีมากขึ้นตามไปด้วย

ในประเทศสหรัฐอเมริกา มีการเปิดให้บริการเว็บไซต์ลามกหรือที่เกี่ยวข้องกับเรื่องทางเพศที่มีค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาเป็นจำนวนมาก จากข้อมูลของศูนย์วิจัยการต่อต้านอาชญากรรมเด็กในสหรัฐอเมริกาพบว่าร้อยละ 20 ของเด็กวัยรุ่นสหรัฐอเมริกาถูกชักชวนให้มีกิจกรรมทางเพศ หรือพุดคุยเรื่อง

เพศผ่านทางเว็บไซต์ นอกจากนี้เด็กวัยรุ่นในสหรัฐอเมริกายังชอบแสวงหาเพื่อนใหม่ทางเซทรูม ซึ่งเป็นการพูดคุยกันผ่านทางอินเทอร์เน็ตโดยใช้นามแฝง ให้อยู่ทางอิเล็กทรอนิกส์ และไม่ต้องเปิดเผยหน้าตาหรือตัวตนที่แท้จริงทำให้เด็กไม่มีโอกาสได้เรียนรู้นิสัยใจคอกันอย่างจริงจัง บางรายมีความสนิทสนมกันถึงขั้นไปเที่ยวกันสองต่อสอง จึงเสี่ยงต่อการถูกล่อลวงไปทำร้ายทางเพศดังกล่าวมาแล้วนั้น และจากการสำรวจผู้ใช้บริการคุยกันเกี่ยวกับเรื่องเซ็กส์หรือเรื่องเพศสัมพันธ์ทางอินเทอร์เน็ตจริงๆ ปรากฏว่าประมาณ 52 เปอร์เซ็นต์ ของผู้ที่ได้มีโอกาสพูดคุยกันในเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศโดยเพราะอยากเรียนรู้หรือด้วยความสนุกสนานก็ตาม จะมีการไปนัดพบและมีเพศสัมพันธ์กันจริง ซึ่งในเรื่องกรณีดังกล่าวนี้มักเกิดขึ้นกับคนที่มียุตั้งตั้งแต่ 15 ถึง 25 ปี เป็นส่วนใหญ่ เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นต้องหาทางป้องกันโดยให้มีการอบรมสั่งสอนทางด้านจริยธรรมควบคู่ไปกับมาตรการทางกฎหมายที่มีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ผลการสำรวจของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในสหรัฐอเมริกาที่เปิดดูเว็บไซต์ลามกหรือ Cybersex ซึ่งจัดทำโดย ดร.อัล คูเปอร์ นักจิตวิทยาแห่งมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด พบว่า ผู้ชายเปิดเว็บไซต์ลามกมากกว่าผู้หญิง 2 เท่า และผู้ชายใช้เวลาดูเว็บไซต์ลามกเฉลี่ยสัปดาห์ละ 3.2 ชั่วโมง ส่วนผู้หญิงเฉลี่ยสัปดาห์ละ 1.85 ชั่วโมง เป็นแรงผลักดันสำคัญทำให้เกิดเว็บไซต์แบบ ฮาร์ดคอร์ หรือการร่วมเพศกันอย่างชัดเจน และเว็บไซต์ประเภทลามกมากขึ้น ผู้ชายส่วนใหญ่เปิดดูเพื่อการกระตุ้นอารมณ์หรือความต้องการทางเพศ ซึ่งเว็บไซต์ที่ถูกจัดมารวมอยู่ในประเภท Cybersex ด้วยได้แก่เว็บไซต์ประเภทเซทรูมหรือห้องสนทนาต่างๆ ที่มีการแยกกลุ่มคุยกันเรื่องทางเพศ รวมถึงเว็บไซต์ที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องทางเพศที่มีใช้เพื่อการศึกษาด้วย

กรณีตัวอย่างของคดีที่เกิดขึ้นในประเทศแคนาดาเกี่ยวกับการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกผ่านทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตระหว่าง Regina V. Pecciarich (Ontario Court April 6, 1995)²⁰ โดยนาย Joseph Pecciarich ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่สืบสวนฝ่ายคอมพิวเตอร์ ซึ่งจะมีหน้าที่เฉพาะในการติดตามตรวจสอบเนื้อหาต่างๆ ที่จะเผยแพร่สู่ผู้ใช้คอมพิวเตอร์ทั่วไปบน Bulletin Boardว่าจะเข้าข่ายเป็นการเผยแพร่ภาพขูดจาด ภาพลามกหรือภาพลามกเด็กหรือไม่จับกุม หลังจากที่ได้ตรวจสอบเนื้อหาต่างๆ ที่ Joseph Pecciarich ได้เผยแพร่ภาพลามกต่างๆ ไป และภาพลามกเด็กสู่ผู้ใช้คอมพิวเตอร์อินเทอร์เน็ตทั่วไปบน Bulletin Board ซึ่งเป็นกระดานข่าวบนอินเทอร์เน็ตที่ใครๆ ก็สามารถเปิดเข้าไปดู (Upload) ได้ ซึ่ง Joseph Pecciarich ถูกฟ้องที่ Ontario Court ใน 2 ข้อหาคือ

²⁰ Regina V. Pecciarich, Indexed as: R.V. Pecciarich, Ontario Court (Provincial Division) Sparrow Prov. Div. J., 6 April 1995, 220 R. (3d), p. 748-766.

(1) ข้อหาแจกจ่ายเผยแพร่ภาพลามกเด็ก (Child Pornography) ซึ่งศาลได้วินิจฉัยว่า แม้ศาลจะเห็นว่าหลักฐานเชื่อมโยงเพื่อชี้ถึงการ Upload โดย Recent Zephyr ยังมีลักษณะของเป็น พยานบอกเล่า แต่โจทก์ก็สามารถพิสูจน์ให้เห็นได้ว่าตัวจำเลยเองเป็นผู้ Upload File ภาพลามก อนาจารเด็กจริง และการปรากฏของคำว่า Upload by Recent Zephyr ซ้ำๆ กันในทุก Files บน Bulletin Board นั้นจะเกิดขึ้นเองทางเทคนิคโดยอัตโนมัติโดยที่ใครๆ ก็เข้าไปควบคุมเปลี่ยนแปลงการ แสดงข้อมูลในจุดนี้ไม่ได้นอกจากตัว System Operator หรือ Co-System Operator ซึ่งก็คือตัวจำเลย เองเท่านั้น แสดงว่าจำเลยเองเป็นผู้จ้งใจ Upload File โดยเจตนา จึงมีคำว่า Upload by Recent Zephyr ไว้ ศาลจึงตัดสินให้จำเลยมีความผิดตามคำฟ้องว่าด้วยการแจกจ่ายเผยแพร่ภาพลามกเด็ก (Child Pornographic)

(2) ข้อหาแจกจ่ายเผยแพร่ภาพอุจาดลามก (Obscene Pictures) ซึ่งศาลได้วินิจฉัย ว่า ศาลเห็นด้วยกับโจทก์ว่าหลักฐานข้อมูลที่ Upload บน Bulletin Board ในอินเทอร์เน็ต ซึ่งบุคคล โดยทั่วๆ ไปก็สามารถเข้าถึงเพื่อรับข้อมูลเหล่านั้นได้อันเป็นการแจกจ่ายเผยแพร่ (Distribution) แล้ว แต่อย่างไรก็ตามสำหรับข้อหานี้ การแจกจ่ายเผยแพร่จะสมบูรณ์และชี้ชัดได้เมื่อมีการ Upload และมี วันที่ของการ Upload กำกับและโจทก์ต้องสามารถแสดงหลักฐานพิสูจน์ชี้ชัดว่า ความผิดที่เกิดขึ้นตาม ข้อกล่าวหานี้เกิดขึ้นหรือ Upload ไม่เกิน 6 เดือน ก่อนวันที่มีการยื่นฟ้อง และจากหลักฐานที่ปรากฏ มีเพียงภาพที่ชื่อ Young Fun, Kiddyeat และ Moppet ที่สร้างขึ้นก่อน 6 เดือน และจะต้องถูก Upload ไม่เกิน 6 เดือนก่อนวันที่จะยื่นฟ้องเช่นกัน สำหรับหลักฐานอื่นๆ ก็ไม่มีวันที่ระบุแน่นอนถึงวันที่ Upload และไม่มีข้อพิสูจน์ใดๆ ที่แสดงว่าหลักฐานเหล่านั้นได้ Upload ภายในช่วงเวลาดังกล่าวข้างต้น ศาลจึง ตัดสินยกฟ้องโจทก์ในข้อหาว่าด้วยการแจกจ่ายเผยแพร่ภาพอุจาดลามก (Obscene Pictures) เนื่องจากหลักฐานประกอบข้อกล่าวหาไม่มีเพียง File ที่ เจ้าหน้าที่ได้มาจาก Bulletin Boards รวมทั้งคำบน ภาพ Upload by Recent Zephyr ที่แสดงว่าภาพดังกล่าวเป็นภาพที่ Scan โดย Recent Zephyr ซึ่ง ถูกค้นพบในห้องนอนของจำเลย แต่โจทก์ก็ไม่มีข้อพิสูจน์เพื่อเชื่อมโยงให้เชื่อได้ว่าภาพที่มีเนื้อหาอุจาด ลามกตามข้อกล่าวหานี้ถูก Upload โดยจำเลย ประกอบกับไม่มีหลักฐานแน่ชัดยืนยันว่าการแจก จ่ายเผยแพร่ภาพดังกล่าวเป็นการกระทำของจำเลย

จะเห็นได้ว่าในการดำเนินคดีเกี่ยวกับการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกต่างๆ ทางเครือข่าย อินเทอร์เน็ตนั้นมีความยุ่งยากซับซ้อนอันเนื่องมาจากความก้าวหน้าและพัฒนาการของเครือข่าย คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ประกอบกับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมทั้งหลายไม่ว่าจะเป็น ตำรวจ อัยการ ศาล ก็จะต้องมีความรู้มีความเข้าใจเกี่ยวกับวิทยาการทางคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต รวมถึงขั้นตอนและกระบวนการในการกระทำความผิดทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตด้วย นอกจากนี้

ในส่วนของกฎหมายสารบัญญัติและวิธีสบัญญัติก็จะต้องมีความทันสมัยเท่าทันกับเทคโนโลยีใหม่ๆ มิฉะนั้นแล้วการควบคุมหรือการแก้ไขปัญหาของการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกทางอินเทอร์เน็ตก็จะมีประสิทธิภาพพอเพียงพอ ดังจะเห็นได้จากคดีที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

3.5 ปัญหาการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกทางอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย

ปัญหาของการเผยแพร่ภาพ และสื่อลามกทางอินเทอร์เน็ตที่เกิดขึ้นในประเทศไทยถือได้ว่าเป็นปัญหาทางสังคมที่ส่งผลกระทบต่อศีลธรรมอันดีรวมถึงเด็กและเยาวชนในสังคมไทยที่ค่อนข้างรุนแรง อีกทั้งภาพและสื่อลามกยังเป็นสาเหตุที่ทำให้มาตรฐานทางศีลธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณีวัฒนธรรมอันดีงามของสังคมเสื่อมทรามลงอีกด้วย ซึ่งความสัมพันธ์ทางเพศถือได้ว่าเป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่มีความสำคัญและมีความจำเป็นต่อการดำรงเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ แต่สังคมส่วนใหญ่โดยเฉพาะสังคมไทยมีทัศนคติหรือแนวความคิดว่า เรื่องทางเพศเป็นเรื่องที่ควรปกปิดหรือเป็นความลับ จึงไม่ควรที่จะนำเรื่องทางเพศมาเปิดเผยให้สาธารณชนทั่วไปได้รับรู้โดยไม่มีขอบเขตจำกัด หรือพอเหมาะพอควร

สังคมโดยทั่วไปต่างมีความเห็นที่สอดคล้องต้องกันว่า การเปิดเผยในเรื่องทางเพศนั้นควรเป็นไปในทางที่สร้างสรรค์ เพื่อเป็นการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษาให้บุคคลทั่วไปได้มีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องในการมีเพศสัมพันธ์ โดยเฉพาะกับเด็กและเยาวชน อันจะเป็นการดำรงไว้ซึ่งศีลธรรมและวัฒนธรรมอันดีงามในการมีเพศสัมพันธ์ให้อยู่ในระดับที่เหมาะสมกับสภาพของสังคม ศีลธรรม ประเพณีและวัฒนธรรมของแต่ละประเทศ

ปัญหาการเผยแพร่ภาพหรือสื่อลามกในประเทศไทย นั้นเป็นปัญหาทางสังคมที่ผ่านมานานไม่ค่อยได้ให้ความสำคัญต่อการรณรงค์เพื่อแก้ไขปัญหาเหล่านี้มากนัก สังคมไทยเพิ่งตื่นตัวให้ความสนใจกับปัญหาการแพร่หลายของภาพหรือสื่อลามกที่รุนแรงขึ้น เมื่อเร็วๆ นี้เนื่องจากได้มีการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกในรูปแบบต่างๆ อย่างมากมายบนอินเทอร์เน็ต นอกจากนี้ผู้รักษากฎหมายก็ได้มีการเข้มงวดกวัดขั่นกันมากขึ้น เนื่องจากเห็นว่าสาธารณชนทั่วไปต่างก็ไม่มีเวลาเคลื่อนไหวเพื่อต่อต้านการผลิต และเผยแพร่ภาพหรือสื่อลามกเหล่านี้มากนัก อีกทั้งยังไม่มีการศึกษาอย่างจริงจังถึงมาตรการที่เหมาะสมต่อการแก้ไขปัญหาการผลิตและเผยแพร่ภาพหรือสื่อลามกที่กำลังเป็นภัยต่อศีลธรรมอันดี เด็กและเยาวชน รวมถึงสังคมไทยโดยรวมที่ทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้นทุกวันตามความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีทางด้านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เพื่อกำหนดมาตรการในการแก้ไขปัญหาหรือควบคุมการผลิตและเผยแพร่ภาพหรือสื่อลามกบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในสังคมไทย

กรณีตัวอย่างของปัญหาอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ในส่วนที่เกี่ยวกับการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกผ่านทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่เกิดขึ้นหรือพบเห็นในเมืองไทยได้แก่

-บริษัทผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต (ISP) แห่งหนึ่ง เมื่อได้ไลเฟนพนักงานกลุ่มหนึ่งออกไปปรากฏว่าเว็บไซต์ของบริษัท ISP รายนั้นได้ถูกเพิ่มเติมข้อมูลกลายเป็นเว็บลามกและได้ใช้ชื่อ E-Mail ของผู้ให้บริการส่งต่อไปให้บุคคลอื่นๆ²¹

- การโฆษณาขายภาพ เทปวีดีโอ หนังสือ ภาพยนตร์ อุปกรณ์ลามกทางอินเทอร์เน็ต²²
- การเผยแพร่ภาพลามกทั้งที่เป็นเว็บไซต์จากในประเทศไทยและเว็บไซต์ในต่างประเทศ
- การปรากฏภาพลามกในเว็บไซต์ของทางราชการ²³
- การส่งภาพและข้อความลามกทาง E-Mail
- เว็บไซต์ต่างๆ ในอินเทอร์เน็ตมีการสอดแทรกภาพลามกในหลากหลายรูปแบบ รวมถึงการสนทนา (Chat) เรื่องเพศที่ไม่ใช่เป็นเรื่องทางการศึกษา, การโฆษณาขายบริการทางเพศ, ภาพรักร่วมเพศ, ภาพเปลือยของหญิงไทยและต่างประเทศ, การจัดหาบริการทางเพศ, การให้บริการทางโทรศัพท์ (Sex Phone), มีภาพหญิงที่แอบถ่ายไว้ในลักษณะลามกให้สำหรับผู้ให้บริการดาวน์โหลดภาพเหล่านั้นไปเก็บไว้²⁴

-ภาพถ่ายทอดสดการร่วมเพศผ่านเว็บไซต์ ซึ่งการถ่ายทอดดังกล่าวจะมีผู้ชมที่เป็นสมาชิกเท่านั้น โดยการถ่ายทอดจะผ่านกล้องวีดีโอที่ต่อเข้ากับอินเทอร์เน็ต

- เว็บไซต์ธุรกิจจัดหา หญิง ชาย และเด็กเพื่อการค้าประเวณี หรือการให้บริการทางเพศ
- นักเรียน นักศึกษาไปใช้บริการของสถานบริการอินเทอร์เน็ต หรือร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ โดยเข้าไปดูเว็บไซต์ลามก

- การเปิดเว็บไซต์ หรือให้บริการอินเทอร์เน็ตคาเฟ่เพื่อขายบริการทางเพศ โดยการดำเนินการจะใช้วิธีเปิดเว็บไซต์ของร้านค้านั้นๆ ขึ้นมาเอง หรือให้บริการขายชั่วโมงอินเทอร์เน็ตในลักษณะอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ แต่จะมีธุรกิจรับจัดหาคู่หรือการขายบริการทางเพศแอบแฝงอยู่

-ร้านถ่ายภาพบางแห่งจะเก็บฟิล์มลูกค้าไว้ขายให้แก่ผู้จัดทำเว็บไซต์ เพื่อนำรูปเหล่านั้นไปลงในอินเทอร์เน็ตเป็นรูปโป๊หรือเปลือย หรือขายบริการทางเพศ

²¹ ญาณพล ยั่งยืน, กรณีตัวอย่างอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ในประเทศไทย, หน้า 2.

²² ข้อมูลดังกล่าวดูได้จาก <http://www.thaisupersexshop.com/thaisexshop.htm>

²³ หนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ ฉบับวันที่ 12 มกราคม พุทธศักราช 2544 หน้า 5.

²⁴ หนังสือพิมพ์ กรุงเทพธุรกิจ รายวัน ฉบับวันที่ 25 มกราคม พุทธศักราช 2543 หน้า 13.

- เว็บไซต์แนะนำสถานบริการทางเพศ ขายบริการทางเพศ เช่น อาบอบนวด
- Web Board หรือกระดานข่าว ตอบโต้แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารลามก หรือการใช้ถ้อยคำหรือข้อความลามก
- เว็บไซต์เสนอขายบริการทางเพศหรือไซเบอร์พอร์น (Cyberporn :Cyber Pornography)
- เว็บไซต์บริการจัดหาคู่สนทนาตอบปัญหาเรื่องเซ็กส์ที่มีใช้เกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา
- เว็บไซต์แลกเปลี่ยนคู่นอนหรือแลกเปลี่ยนประสบการณ์ทางเพศ (สวิกิ้ง) พบว่าจำนวนกว่า 80% ของบรรดาสมาชิกทั้งหมดเป็นนักเรียนนักศึกษาชายที่มีอายุระหว่าง 15-25 ปี²⁵
- เว็บไซต์เปิดให้บริการจำหน่ายอุปกรณ์ทางเพศหลากหลายชนิด
- เว็บไซต์บริการเซ็กส์เกมส์
- เว็บไซต์เสนอขายบริการทางเพศของกลุ่มนักเรียนนักศึกษา โดยเอารูปของตนเองไปฝากไว้กับเว็บไซต์ต่างๆ เพื่อการเสนอขายบริการทางเพศผ่านทางอินเทอร์เน็ต²⁶
- การติดต่อภาพบุคคลในลักษณะลามกโดยเอาภาพใบหน้าดารานักร้อง นักแสดงของไทยไปติดต่อกับภาพเปลือยของหญิงสาวคนอื่นทำให้ดูเหมือนว่า ดารา นักร้อง นักแสดงคนไทยนั้นถ่ายภาพเปลือยลามกแล้วแพร่ภาพไปในเว็บไซต์ตามเครือข่ายอินเทอร์เน็ต²⁷ เป็นต้น และข้อมูลจากการสัมภาษณ์สอบถามเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้มีหน้าที่รับผิดชอบดูแลเกี่ยวกับการกระทำความผิดทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตแล้ว²⁸ พบว่าในปัจจุบันปัญหาเกี่ยวกับการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกทางอินเทอร์เน็ตในประเทศไทยส่วนใหญ่เท่าที่ตรวจสอบพบจะเป็นเว็บไซต์ลามกจากต่างประเทศ ซึ่งมีอยู่ประมาณหนึ่งแสนเว็บ ส่วนเว็บไซต์ลามกที่เป็นภาษาไทยได้มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบไป โดยได้หันไปทำเว็บไซต์เป็นภาษาต่างประเทศแทน ทั้งนี้เพื่อหลบเลี่ยงกฎหมายและการตรวจสอบจากเจ้าหน้าที่ นอกจากนี้ยังปรากฏว่าในขณะนี้ได้มีเด็กและเยาวชนรุ่นใหม่ที่ไม่ใช่มีอาชีพแต่เป็นพวกרוןวิชาและอยากลองของได้หันมาทำเว็บไซต์ลามกเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากเห็นว่ากฎหมายไทยที่มีอยู่ในขณะนี้มักจะเอาผิดกับผู้ทำความผิดได้ยากและมีโทษน้อย

²⁵ หนังสือพิมพ์ ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 18 พฤษภาคม พุทธศักราช 2544 หน้า 12.

²⁶ ข้อมูลดังกล่าวดูได้จาก [http : //www.nightslife.com /ida /girls.html](http://www.nightslife.com/ida/girls.html)

²⁷ นันทชัย เพียรสนอง, การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศกับผลกระทบทางกฎหมาย, งานวิจัยในการอบรมหลักสูตรผู้บริหารกระบวนการยุติธรรมระดับสูง (บ.ย.ส.) วิทยาลัยการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม, 2539, หน้า 40.

²⁸ พ.ต.อ.ญาณพล ยั่งยืน, รองผู้บังคับการศูนย์ข้อมูลสนเทศ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ.สัมภาษณ์, 24 เมษายน 2545.

นอกจากนี้จากการวิจัยเรื่องการแสวงหาข่าวสารเกี่ยวกับประเด็นทางเพศของวัยรุ่นไทยที่นำเสนอผ่านทางอินเทอร์เน็ต²⁹ พบว่าวัยรุ่นไทยส่วนใหญ่ใช้เวลาในการค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องทางเพศประมาณอาทิตย์ละ 1 ครั้งๆ ละประมาณ 1-2 ชั่วโมง ในช่วงเวลา 2 หุ่มาถึงเที่ยงคืน วัยรุ่นหญิงมีพฤติกรรมในการหาข้อมูลเรื่องเพศบ่อยกว่าวัยรุ่นชาย วัยรุ่นกลุ่มที่รองลงมาดูเรื่องเซ็กส์ทุกวัน โดยการวิจัยได้แบ่งกลุ่มวัยรุ่นตัวอย่างออกเป็น 4 กลุ่ม คือ

(1).กลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงอายุระหว่าง 13 ถึง 15 ปี โดยมีบางส่วนยอมรับว่าการดูเว็บไซต์ลามกมีส่วนช่วยระบายนอารมณ์ทางเพศโดยให้เหตุผลว่า "ดูเว็บไซต์ลามกเหล่านี้ จะทำให้เกิดอารมณ์ทางเพศ เช่นดูวิธีการร่วมเพศ ภาพผู้หญิงเซ็กส์ จะทำให้เกิดการสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง วิธีนี้ไม่เสี่ยงต่อโรค ไม่เสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ และไม่เป็นปัญหาสังคมอีกด้วย เรื่องความต้องการทางเพศเป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ ที่สำคัญเว็บไซต์ลามกเหล่านี้ยังมีการนำเสนอสินค้า เครื่องมือช่วยสำเร็จความใคร่จำหน่ายด้วย เป็นสิ่งแปลก น่าลองซื้อมาใช้"

(2).กลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงอายุระหว่าง 16 ถึง 18 ปี ซึ่งบางส่วนยอมรับว่าการเข้าไปในเว็บไซต์ลามกมีส่วนช่วยระบายนความต้องการทางเพศ

(3).กลุ่มวัยรุ่นเพศชายอายุระหว่าง 13 ถึง 15 ปี จำนวนครึ่งหนึ่งยอมรับว่าดูเว็บไซต์ลามกแล้วมีส่วนให้ตัวเองสำเร็จความใคร่ได้ เว็บไซต์ลามกมีส่วนช่วยระบายนอารมณ์ทางเพศได้ แต่อาจก่อให้เกิดอาชญากรรมหากไม่สามารถระบายนออกได้ด้วยตัวเอง ก็จะหาทางระบายนออกที่ผู้อื่นแทน ทำให้เกิดปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราได้ แต่ก็อาจจะสมัครเป็นสมาชิกเว็บไซต์ลามกซึ่งจะมีวิธีสำเร็จความใคร่ผ่านทางอินเทอร์เน็ตให้บริการ

(4).กลุ่มวัยรุ่นเพศชายอายุระหว่าง 16 ปีถึง 18 ปี บางส่วนมีความเห็นเหมือนกันกับกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงอายุระหว่าง 16ปีถึง 18 ปี ที่ยอมรับว่าการเข้าไปในเว็บไซต์ลามกมีส่วนช่วยระบายนความต้องการทางเพศ

นอกจากนี้พบว่าวัยรุ่นหญิงดูเว็บไซต์ลามกมีทั้งที่ดูแบบทุกวันและอาทิตย์ละครั้งมากกว่าวัยรุ่นชาย ซึ่งวัยรุ่นทั้ง 4 กลุ่มนี้ ประมาณ 68เปอร์เซ็นต์ ใช้อินเทอร์เน็ตดูเรื่องเซ็กส์ในเวลากลางคืนและอินเทอร์เน็ตที่วัยรุ่นใช้ค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องลามกนี้ส่วนใหญ่จะใช้อินเทอร์เน็ตที่บ้าน เพราะมีความเป็นส่วนตัว สะดวกสบาย และเหตุผลที่สำคัญที่สุดส่วนใหญ่มักจะมีคอมพิวเตอร์ส่วนตัวอยู่ใน

²⁹ พรทิพย์ พัฒนานุสรณ์, "การแสวงหาข่าวสารเกี่ยวกับประเด็นทางเพศของวัยรุ่นไทยที่นำเสนอผ่านทางอินเทอร์เน็ต" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย .2543) , หน้า 48 - 96.

ห้องนอนจึงแทบทำอะไรก็ได้ไม่มีใครเห็น วัยรุ่นไทยส่วนใหญ่ใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อค้นหาข้อมูลจากเว็บไซต์ลามกหรือไซเบอร์เช็กส์เสียเป็นส่วนใหญ่มากกว่าค้นหาข้อมูลอย่างอื่น จากการวิจัยพบว่าวัยรุ่นทั้ง 4 กลุ่มมีรสนิยมความต้องการในการหาข้อมูลเกี่ยวกับเช็กส์ที่แตกต่างกันกล่าวคือ

(1).กลุ่มวัยรุ่นชายอายุระหว่าง 13-15 ปี เป็นวัยแรกเริ่มอยากรู้อยากเห็นที่เกี่ยวกับเรื่องเพศ ชอบที่จะใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อเข้าไปดูเว็บไซต์ภาพโป๊ลามก ภาพเคลื่อนไหว ซึ่งให้บริการดูฟรี ดาวนโหลดภาพฟรี และมีบริการสั่งซื้อภาพยนตร์ (VDO) ลามกอนาจารได้

(2).กลุ่มวัยรุ่นชายอายุระหว่าง 16-18 ปี สนใจเว็บไซต์ที่นำเสนอภาพโป๊แต่ไม่ลามก ชอบภาพศิลปะมีแสงเงา ชอบดูภาพดาราดูภาพโป๊หลากหลายของคนหลายชาติพันธุ์ วัยรุ่นกลุ่มนี้ให้ความเห็นถึงประโยชน์จากเว็บไซต์เช็กส์ว่าเพื่อความบันเทิงสนุกสนาน คลายเครียด ความรู้จากอินเทอร์เน็ตทำให้มีความเป็นคนที่ทันสมัย ทันต่อเรื่องเพศสัมพันธ์รูปแบบใหม่ๆ แปลกๆ รวมทั้งเว็บไซต์ลามกช่วยปลดปล่อยความต้องการทางเพศได้

(3).กลุ่มวัยรุ่นหญิงอายุระหว่าง 13-15 ปี ใช้อินเทอร์เน็ตค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องเพศมากกว่าวัยรุ่นชาย เพราะกลุ่มวัยรุ่นหญิงท่องโลกไซเบอร์เช็กส์หาข้อมูลด้วยการ Chat หรือการสนทนาผ่านทางอินเทอร์เน็ตด้วยการพิมพ์ข้อความถึงกันมากกว่า ซึ่งข้อความที่ส่งหากันส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องของคำปรึกษาปัญหาทางเพศและวัยรุ่นกลุ่มนี้ชอบดูภาพโป๊เหมือนกัน ยิ่งไปกว่านั้นยังชอบที่จะดูอยากรู้ อยากเห็นการมีเพศสัมพันธ์แบบแปลกพิสดาร วิตถารอีกด้วย

(4).กลุ่มวัยรุ่นหญิงอายุระหว่าง 16-18 ปี สนใจการ Chat แต่รายละเอียดปัญหาทางเพศที่อยากรู้ ห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ตที่เรียกกันว่า แชท (Chat) หรือ ไออาร์ซี (IRC :Internet Relay Chat) เป็นแหล่งระบายอารมณ์ทางเพศที่สามารถหาได้ในอินเทอร์เน็ต ซึ่งการแชทตามห้องสนทนาเหล่านี้ วัยรุ่นหญิงชอบเข้าไปใช้บริการกันมาก โดยเฉพาะห้องสนทนาเกี่ยวกับเรื่องเพศ เช่น ห้องอยากมีเช็กส์,ห้องนักศึกษาชายตัว,ห้องหาคนสอนเช็กส์,ห้องสาวอารมณ์เปลี่ยว เป็นต้น ซึ่งห้องสนทนากลายเป็นแหล่งระบายความต้องการทางเพศให้กับฝ่ายที่ถูกเว็บไซต์ลามกปลุกอารมณ์ทางเพศไปโดยปริยาย สนทนากันไปมาแล้วก็นัดพบเจอกันแบบส่วนตัวแล้วนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์กัน หรือนำไปสู่การกระทำความผิดเกี่ยวกับการข่มขืนกระทำชำเรา อย่างเช่น กรณีตัวอย่างที่เกิดขึ้นเป็นข่าวตามสื่อมวลชนดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น

ในความเป็นจริงแล้วเว็บไซต์ลามกไม่สามารถช่วยระบายอารมณ์ทางเพศได้ แต่กลับเป็นตัวที่ทำให้เกิดอาชญากรรมทางเพศเพิ่มขึ้น เพราะเป็นการช่วยทำให้เกิดอารมณ์ทางเพศ หากไม่สามารถหาทางระบายอารมณ์ทางเพศออกได้ด้วยตัวเองก็อาจจะไประบายอารมณ์ทางเพศออกกับคนอื่นด้วยวิธีการข่มขืนกระทำชำเรา ก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรมและสังคมตามมาและยังทำให้เกิดการหมก

มุ่นฝึกใฝ่อยู่แต่ในเรื่องราวทางเพศ วัยรุ่นบางคนที่ยังเด็กเกินไป หากไม่สามารถแยกแยะได้แล้วเมื่อดูภาพลามกแล้วอาจจะอยากลอง ควบคุมอารมณ์ตัวเองไม่ได้ ก็อาจก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรมตามมา เช่น การลองมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อน แฟน น้องสาวตามที่เป็นข่าวอยู่ในสื่อมวลชนบ่อยครั้ง

การดูภาพลามกทางอินเทอร์เน็ตแล้วก่อให้เกิดอารมณ์อยากรู้ อยากเห็น อยากลอง อยากหาที่ระบายจากคนรู้จัก เพื่อน แฟนหรือคนรัก แต่ถ้าอีกฝ่ายไม่ยินยอมไม่อยากลองด้วย ฝ่ายที่ถูกเว็บไซต์ลามกปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ ก็อาจจะใช้กลอุบายล่อลวง มอมยา จั๊ อุด ช่มชู้ ชวนกันโทรมหรือลงแขก และอาจถึงฆ่ากันได้ ซึ่งภาพลามกรวมทั้งการเซทในอินเทอร์เน็ตก่อให้เกิดอันตรายกับเด็กและเยาวชนในสังคมได้ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นการเข้าไปดูภาพลามกหรือการเข้าไปเซทเพื่อสนทนาแลกเปลี่ยนความรู้เรื่องเพศ แลกเปลี่ยนประสบการณ์ทางเพศ อ่านเรื่องราวการมีเพศสัมพันธ์ทั้งแบบธรรมดาและแปลกพิสดาร วิดถาวร ซึ่งก็ไม่ต่างกับสื่อสิ่งพิมพ์ในรูปแบบดั้งเดิม รวมถึงการเซทสนทนาหลอกลวงกันเพื่อหวังนัดหมายการมีเพศสัมพันธ์ตามมา อินเทอร์เน็ตมีอยู่ทุกที่ที่ให้เด็กและเยาวชนเข้าไปดูเรื่องราวเกี่ยวกับเซกส์ เรื่องราวลามกต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นที่บ้านของตนเอง บ้านเพื่อน โรงเรียน สถานศึกษา และร้านบริการอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ที่เปิดให้บริการอยู่เป็นจำนวนมากในปัจจุบัน

นอกจากนี้จากการสำรวจของบริษัท แคทซาดอทคอม ผู้ให้บริการค้นหาข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตรายใหญ่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ได้ทำการเก็บข้อมูลของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตจำนวน 5 ล้านคน ใน 1 วัน ใน 4 ประเทศได้แก่ มาเลเซีย, อินโดนีเซีย, ฟิลิปปินส์และไทย ปรากฏว่าข้อมูลที่ถูกค้นหามากเป็นอันดับหนึ่งในอินเทอร์เน็ตคือ ข้อมูลเรื่องเซกส์ ซึ่งในอินเทอร์เน็ตมีเว็บไซต์ลามกหรือที่เกี่ยวข้องกับเซกส์ให้ค้นหาได้สารพัดหลากหลายรูปแบบทั้งข้อมูลแบบตัวหนังสือ รูปภาพ ทั้งภาพนิ่งและภาพเคลื่อนไหว เฉพาะไซเบอร์เซกส์ (Cybersex) ในอินเทอร์เน็ตมีให้เลือกไม่ต่ำกว่า 400,000 เว็บไซต์ และมีอัตราเพิ่มขึ้นทุกวัน เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคหรือผู้ใช้อินเทอร์เน็ต

3.5.1 ปัญหาการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกทางอินเทอร์เน็ต กับ

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287

สำหรับปัญหาการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั้น เมื่อพิจารณาตามหลักในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 แล้ว พบว่า ลักษณะของการปรากฏของภาพและสื่อลามกในอินเทอร์เน็ตนั้นจะปรากฏออกมาทางหน้าจอของเครื่องคอมพิวเตอร์ดังนี้

(1). การเผยแพร่ภาพและสื่อลามกทางหน้าจอของเครื่องคอมพิวเตอร์ ซึ่งโดยลักษณะของภาพและสื่อลามกต่างๆที่อยู่ในเครือข่ายอินเทอร์เน็ตจะปรากฏอยู่บนหน้าจอของเครื่องคอมพิวเตอร์อันเป็นเรื่องปกติของการใช้อินเทอร์เน็ตที่ต้องกระทำผ่านเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยจอภาพ

ของเครื่องคอมพิวเตอร์เป็นหน่วยแสดงผลข้อมูลประเภทหนึ่งที่จะแสดงผลข้อมูลที่ค้นหาได้หรือจัดทำขึ้น แล้วป้อนเข้าไปในอินเทอร์เน็ตให้ปรากฏขึ้นมา ซึ่งจะทำให้ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตสามารถทราบว่ามีข้อมูลที่ค้นหาหรือที่ป้อนเข้าไปเป็นประการใด ซึ่งการปรากฏของภาพหรือข้อมูลที่เป็นสิ่งลามกบนจอคอมพิวเตอร์นั้นก็จะอยู่ในลักษณะเช่นเดียวกันกับการปรากฏบนจอโทรทัศน์ หรือการทำให้ปรากฏเป็นภาพตามที่มีการกล่าวไว้ในมาตรา 287 (1) จึงทำให้การปรากฏของภาพหรือข้อมูลที่เป็นสิ่งลามกในอินเทอร์เน็ตผ่านทางหน้าจคอมพิวเตอร์อยู่ในขอบเขตของการบังคับตามมาตรา 287 แล้ว

(2). การเก็บข้อมูลที่เป็นภาพและสื่อลามกต่าง ๆ ลงบนอุปกรณ์การบันทึก

ข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ กรณีของการเก็บภาพและข้อมูลที่เป็นสื่อลามกลงในอุปกรณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ได้แก่ แผ่นดิสก์ หรือแผ่นซีดีรอม เป็นต้น ซึ่งการเก็บบันทึกข้อมูลด้วยรูปแบบเหล่านั้นจะอยู่ในลักษณะของแถบแม่เหล็กหรือจานแม่เหล็กที่บันทึกทั้งภาพและเสียง อันเป็นลักษณะอย่างเดียวกันกับที่กฎหมายได้กล่าวเอาไว้เช่นเดียวกัน ดังนั้นกรณีของการเก็บข้อมูลในอุปกรณ์บันทึกข้อมูลทางคอมพิวเตอร์จึงอยู่ในขอบเขตของการบังคับตามมาตรา 287 (1) ด้วย

ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287 ได้มีการใช้คำว่า "สิ่งอื่นใด" สำหรับการกำหนดถึงสิ่งต่างๆ ที่อาจมีขึ้นในอนาคต ซึ่งมีลักษณะในทำนองเดียวกันกับที่กฎหมายได้มีการกล่าวเอาไว้ เช่น เอกสาร ภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพระบายสี สิ่งพิมพ์ รูปภาพ ภาพโฆษณา เครื่องหมาย รูปถ่าย ภาพยนตร์ แถบบันทึกเสียง หรือ แถบบันทึกภาพ เป็นต้น ซึ่งทำให้ภาพและสื่อลามกต่างๆ ที่มีอยู่ในอินเทอร์เน็ตหรือระบบคอมพิวเตอร์เป็นสิ่งในลักษณะเดียวกันกับที่กฎหมายได้กำหนดเอาไว้ และอยู่ในความหมายของคำว่า "สิ่งอื่นใด" ด้วย จึงทำให้ภาพและสื่อลามกต่างๆ ตกอยู่ภายในบังคับตามบทบัญญัติของประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 ฉะนั้นเมื่อภาพและสื่อลามกในอินเทอร์เน็ตตกอยู่ในความหมายของคำว่า "สิ่งอื่นใด" แล้ว จึงทำให้การกระทำต่างๆ ที่เกี่ยวกับการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกในอินเทอร์เน็ตต้องพิจารณาตามหลักในมาตรา 287 ซึ่งมาตรา 287 ดังกล่าวนั้นได้กำหนดความผิดในเรื่องที่เกี่ยวกับสิ่งลามกไว้ 3 ฐานความผิด คือ ความผิดฐานเผยแพร่สิ่งลามก ความผิดฐานค้าสิ่งลามก และความผิดฐานโฆษณาสิ่งลามก ทำให้การพิจารณาในเรื่องการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกต่างๆ ในอินเทอร์เน็ตต้องพิจารณาในฐานความผิดทั้ง 3 ฐานนี้ด้วย

(3). การจัดทำ ผลิตภาพและสื่อลามกในอินเทอร์เน็ต ซึ่งมีปัญหาว่าแค่ไหนเพียงใดจึงจะถือว่าเป็นการจัดทำหรือผลิตภาพและสื่อลามกในอินเทอร์เน็ต การทำหรือผลิตหมายถึงการทำให้ปรากฏขึ้นมา ซึ่งการทำหรือผลิตภาพและสื่อลามกในอินเทอร์เน็ตเป็นการทำให้ปรากฏขึ้นในอินเทอร์เน็ต ซึ่งข้อมูลหรือภาพที่ลามกโดยการทำหรือผลิตภาพและสื่อลามกเข้าไปนั้น ข้อมูลหรือภาพที่จัดทำขึ้นอาจเป็นภาพที่ได้มาจากการถ่ายทำโดยตรงหรือเป็นการจัดทำภาพด้วยเทคนิคต่างๆ เช่น

การผสมผสานภาพ การตัดต่อภาพ หรือการรีทัช หรือการทำเทียมภาพแล้วทำการป้อนเข้าไปในระบบ อินเทอร์เน็ตผ่านทางคอมพิวเตอร์

(4).การจำหน่ายหรือเผยแพร่ภาพและสื่อลามกต่างๆในอินเทอร์เน็ต การจำหน่ายสิ่งลามกในอินเทอร์เน็ตเป็นกรณีของการขาย จำหน่ายสิ่งลามกผ่านทางอินเทอร์เน็ตและรวมถึงการให้ใช้หรือการเข้าไปดูภาพลามก โดยเสียค่าตอบแทนด้วยวิธีการต่างๆด้วย ส่วนการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกเป็นกรณีของการทำให้ภาพและสื่อลามกเผยแพร่ไปในที่ต่างๆ ซึ่งโดยลักษณะของเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อที่ทำให้การเผยแพร่ภาพและสื่อลามกเป็นไปได้อย่างรวดเร็ว เพียงแค่การป้อนข้อมูลที่เป็นภาพหรือเสียงลงในอินเทอร์เน็ต ข้อมูลเหล่านั้นก็จะไปปรากฏยังสถานที่ต่างๆทั่วโลกที่สามารถเชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ตได้ ซึ่งส่งผลกระทบต่อปัญหาว่าการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกต่างๆในอินเทอร์เน็ตในเรื่องของการนำเข้าไปหรือส่งออกไป เพราะไม่ทราบว่าจะมีการนำเข้ามาหรือส่งออกไปเมื่อใด และการควบคุมต่อปัญหาเหล่านี้จะทำอย่างไร แต่โดยหลักการแล้วเห็นว่าประมวลกฎหมายมาตรา 287 ได้ครอบคลุมต่อปัญหาเหล่านี้ด้วย เพียงแต่อาจจะมีปัญหาในเรื่องของวิธีการในการสืบสวนสอบสวนอันเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับกฎหมายวิธีสบัญญัติและการบังคับใช้กฎหมายเท่านั้น

(5).การโฆษณาสื่อลามกทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งอาจแยกออกได้เป็น 2 กรณีกล่าวคือการโฆษณาว่าข้อมูลที่เป็นสิ่งลามกในอินเทอร์เน็ตจะหาได้จากเว็บไซต์ใด หรือจากโฮมเพจใด กับกรณีจัดทำโฆษณาว่าสิ่งลามกในอินเทอร์เน็ตจะหาได้จากที่ไหน โดยทำการโฆษณาไว้ในระบบอินเทอร์เน็ต ซึ่งไม่ว่าจะเป็นกรณีใดก็ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 ก็ครอบคลุมในเรื่องของการโฆษณาเกี่ยวกับสิ่งลามกทั้งสิ้น แม้ว่าจะเป็นการโฆษณาสิ่งลามกในเครือข่ายอินเทอร์เน็ตก็ตาม

(6).สำหรับปัญหาในเรื่องสิ่งลามกเด็กในอินเทอร์เน็ตนั้น ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 ก็ได้ครอบคลุมไปถึงกรณีของสิ่งลามกเด็กที่ปรากฏอยู่ในอินเทอร์เน็ตด้วย เพียงแต่จะไม่ได้ให้ความคุ้มครองเด็กเป็นกรณีพิเศษเช่นเดียวกับสิ่งลามกเด็กทั่วไป ซึ่งการที่จะให้มีการคุ้มครองเด็กในเรื่องสิ่งลามกเด็กเป็นพิเศษนั้น ก็ต้องมีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายในส่วนนี้ต่อไป

3.5.2 ปัญหาการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกทางอินเทอร์เน็ตกับประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 และมาตรา 328

นอกจากการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกต่างๆที่กระทำผ่านทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตซึ่งเห็นว่าเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 ดังกล่าวแล้ว ก็ยังมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาเกี่ยวข้องต่อมาคือ ในการเผยแพร่ภาพลามกผ่านทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั้น หากเป็นกรณีของการตัดต่อภาพของบุคคลไม่ว่าจะเป็นบุคคลทั่วไป เด็ก ผู้ใหญ่ หรือดารานักแสดง บุคคลที่มีชื่อ

เสียง ในลักษณะภาพโป๊เปลือยลามก โดยที่บุคคลเหล่านั้นมิได้ยินยอมด้วยแล้วนำไปเผยแพร่ทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ตามที่เป็นข่าวแพร่หลายอยู่ในสื่อมวลชนนั้น ก็เข้าลักษณะเป็นการใส่ความผู้อื่นต่อบุคคลที่สามโดยประการที่น่าจะทำให้บุคคลที่ถูกกระทำกรเหล่านั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง อันเป็นการกระทำที่เป็นการหมิ่นประมาทแล้ว ด้วยเหตุนี้ในการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกต่างๆ ผ่านทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั้น หากเป็นการเผยแพร่ภาพตัดต่อของบุคคลในลักษณะลามกแล้ว ก็เกี่ยวข้องกับกรกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาท และอาจเข้าองค์ประกอบความผิดในเรื่องของการหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 และมาตรา 328 ด้วย

ก. ความผิดฐานหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 ซึ่งได้บัญญัติไว้ดังนี้ “ผู้ใดใส่ความผู้อื่นต่อบุคคลที่สามโดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง ผู้นั้นกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาท ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ ” ซึ่งความผิดฐานหมิ่นประมาทดังกล่าวอาจแยกองค์ประกอบได้ดังนี้

(1).องค์ประกอบภายในคือ เจตนาธรรมดาโดยผู้กระทำความผิดต้องมีเจตนาทั้งที่เป็นเจตนาประสงค์ต่อผลหรือยอมเล็งเห็นผล³⁰

(2).องค์ประกอบภายนอกคือ ใส่ความผู้อื่นโดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง และต่อบุคคลที่สาม

ใส่ความผู้อื่น หมายถึง การแสดงข้อเท็จจริงอย่างหนึ่งอย่างใดที่เกี่ยวกับบุคคลอื่นหรือพาดพิงไปถึงบุคคลอื่น ไม่ว่าจะข้อเท็จจริงที่ว่านี่จะเป็นเท็จหรือเป็นความจริง ซึ่งการใส่ความเป็นการแสดงข้อเท็จจริงอย่างหนึ่ง ที่ทำให้ชื่อเสียง คุณค่า หรือฐานะทางสังคมของบุคคลอื่นนั้นเสื่อมความเชื่อถือ ส่วนข้อเท็จจริงนั้นจะเป็นความจริงหรือความเท็จก็มีผลเช่นเดียวกัน ซึ่งวิธีการหมิ่นประมาทอาจแสดงข้อเท็จจริงให้ปรากฏด้วยคำพูด หนังสือ รูปภาพ ภาพวาด การ์ตูน รูปปั้น กริยาท่าทาง การทำเครื่องหมาย เป็นต้น³¹ ซึ่งรวมถึงการเผยแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ตด้วย

³⁰ ประมวลกฎหมายอาญา, มาตรา 59.

³¹ สมชัย ศิริบุตร และสุจินตนา ชุมวิสูตร. เอกสารการสอนชุดวิชากฎหมายอาญา 2 : ภาคความผิด (หน่วยที่ 8 – 15). พิมพ์ครั้งที่ 1 (นนทบุรี : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2539), หน้า 140.

โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง หมายความว่า เป็นข้อเท็จจริงที่จะวินิจฉัย ลักษณะของการกระทำว่าน่าจะทำให้เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชังหรือไม่ เป็นการวินิจฉัยตามความเข้าใจของสามัญชนทั่วไป ไม่ใช่ตามความเข้าใจของผู้หมิ่นประมาทหรือผู้ถูกหมิ่นประมาท และเสียชื่อเสียง หมายความว่า คุณค่าที่บุคคลมีอยู่ในสังคมนั้น ทำให้บุคคลในสังคมประเมินฐานะของผู้นั้นต่ำลงไป³²

ต่อบุคคลที่สาม หมายความว่า กล่าวหรือแสดงต่อผู้อื่นนอกจากตัวผู้ถูกหมิ่นประมาท ซึ่งบุคคลที่สามอาจเป็นคนเดียวหรือหลายคนก็ได้³³

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การติดต่อภาพบุคคลหรือการรีทัช ในลักษณะลามก หรือโป๊เปลือย โดยบุคคลเหล่านั้นไม่ได้ยินยอม แล้วนำไปเผยแพร่ทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั้น ถือได้ว่าเป็นการใส่ความผู้อื่นต่อบุคคลที่สาม โดยประการที่ทำให้บุคคลผู้ถูกติดต่อภาพลามกเหล่านั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชังแล้ว จึงตกอยู่ในขอบเขตการบังคับของประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 แล้ว

ข. ความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา กระจายภาพ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 328 ซึ่งได้บัญญัติไว้ดังนี้ "ถ้าความผิดฐานหมิ่นประมาทได้กระทำโดยการโฆษณาด้วยเอกสาร ภาพวาด ภาพระบายสี ภาพยนตร์ ภาพหรือตัวอักษรที่ทำให้ปรากฏไม่ว่าด้วยวิธีใดๆ แผ่นเสียงหรือสิ่งบันทึกเสียง บันทึกภาพ หรือบันทึกอักษร กระทำโดยการกระจายเสียงหรือกระจายภาพ หรือโดยกระทำการป่าวร้องด้วยวิธีอื่น ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปีและปรับไม่เกินสองแสนบาท" ซึ่งความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาดังกล่าว อาจแยกองค์ประกอบความผิดได้ดังนี้

(1). องค์ประกอบภายในคือ เจตนาธรรมดา ได้แก่ รู้สำนึกในการหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาและประสงค์ต่อผล หรือยอมเล็งเห็นผลของการหมิ่นประมาทนั้น

(2). องค์ประกอบภายนอกคือ ความผิดฐานหมิ่นประมาทและได้กระทำโดยการโฆษณาด้วยเอกสาร ภาพวาด ภาพระบายสี ภาพยนตร์ ภาพหรือตัวอักษรที่ทำให้ปรากฏไม่ว่าด้วยวิธีใดๆ แผ่นเสียงหรือสิ่งบันทึกเสียง บันทึกภาพ หรือบันทึกอักษร, การกระจายเสียงหรือกระจายภาพ หรือกระทำการป่าวร้อง

³² เรื่องเดียวกัน , หน้า 146.

³³ เรื่องเดียวกัน , หน้า 153.

โฆษณา หมายความว่า การเผยแพร่ออกไปยังสาธารณชน ซึ่งวิธีการโฆษณาอาจกระทำด้วยเอกสาร ภาพวาด ภาพระบายสี ภาพยนตร์ ภาพหรือตัวอักษรที่ทำให้ปรากฏไม่ว่าด้วยวิธีใดๆ แผ่นเสียงหรือสิ่งบันทึกเสียง บันทึกภาพ หรือบันทึกอักษร³⁴

การกระทำโดยการกระจายภาพ หมายความว่า กระทำให้ภาพที่ปรากฏให้เห็นได้ด้วยสายตากระจายออกไปสู่สาธารณชน³⁵ เช่น การเผยแพร่ภาพทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต แล้วภาพเหล่านั้นไปปรากฏบนหน้าจอของเครื่องคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมต่ออยู่กับเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เป็นต้น เพราะฉะนั้นในกรณีของการติดต่อภาพบุคคลในลักษณะลามก แล้วทำการเผยแพร่ทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต จึงเป็นการกระทำที่ถือได้ว่าเป็นการหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาด้วยการกระจายภาพลามกเหล่านั้นต่อสาธารณชนอันเป็นความผิดทั้งฐานเผยแพร่ภาพและสิ่งลามกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 และเป็นความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาตามมาตรา 328 ด้วย

ดังนั้นจากการศึกษาปัญหาเรื่องการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต แล้วพบว่า กฎหมายไทยที่มีใช้บังคับอยู่คือประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 นั้นมีหลักการในการควบคุมการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกต่างๆ ทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตอยู่แล้ว ในส่วนของการติดต่อภาพบุคคลในลักษณะเป็นภาพลามก แล้วนำไปเผยแพร่ทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ก็เช่นเดียวกันนอกจากจะตกอยู่ภายใต้บังคับของบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 ดังกล่าวมาแล้วก็ยังสามารถถือได้ว่าเป็นความผิดหรือตกอยู่ภายใต้บังคับของบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 328 ด้วย เพียงแต่จะมีปัญหาทางด้านการตรวจจับ การสืบสวนสอบสวน หรือการค้นหาพยานหลักฐาน อันเป็นเรื่องของกฎหมายวิธีสบัญญัติและการบังคับใช้กฎหมาย ซึ่งจะต้องมีการพิจารณาปรับปรุงแก้ไขกันต่อไป เพื่อประสิทธิภาพในการควบคุมและปราบปรามอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

กรณีตัวอย่างของคดีที่เกิดขึ้นในประเทศไทยเกี่ยวกับการติดต่อภาพบุคคล ในลักษณะลามกแล้วนำไปเผยแพร่ทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นคดีระหว่างพนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์ กับ นายรังสิทธิ์ ลัทธนาเคนทร์ จำเลย³⁶ โดยข้อเท็จจริงมีอยู่ว่า นางสาวอังคณา ทิมดี นางสาวคัทลียา แมคอินทอช และนางสาวกุลสตรี ศิริพงศ์ปรีดา ผู้เสียหาย ได้ทราบข่าวว่ามีการนำ

³⁴ สมชัย ศิริบุตร และสุจินตนา ชุมวิสูตร. เอกสารการสอนชุดวิชากฎหมายอาญา 2 : ภาคความผิด (หน่วยที่ 8-15). พิมพ์ครั้งที่ 1 (นนทบุรี : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2539), หน้า 160.

³⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 161.

³⁶ คำพิพากษาศาลอาญา หมายเลขคดีแดงที่ 797/2545 (พิพากษา เมื่อวันที่ 21 มีนาคม 2545).

ภาพใบหน้าของผู้เสียหายไปตัดต่อเข้ากับภาพหญิงอื่นในลักษณะโป๊ เปลือย แล้วนำไปเผยแพร่บนอินเทอร์เน็ต ซึ่งการกระทำดังกล่าวเป็นเหตุให้ผู้เสียหายซึ่งมีอาชีพเป็นดารานักแสดง เป็นผู้ที่ประชาชนทั่วไปรู้จักและการเผยแพร่ภาพดังกล่าวบนอินเทอร์เน็ตเป็นการเผยแพร่ไปทั่วโลก เมื่อผู้ที่เป็นสมาชิกหรือผู้ที่ใช้บริการทางอินเทอร์เน็ตได้พบเห็นภาพดังกล่าวอาจทำให้ถูกมองไปในทางที่ไม่ดี ทำให้เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นและถูกเกลียดชังได้ เป็นเหตุให้ได้รับความเสียหาย จึงได้ร้องทุกข์ต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจให้ดำเนินคดีกับผู้กระทำผิด

ต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมจำเลยได้และได้ให้การว่า ได้เริ่มทดลองใช้งานระบบอินเทอร์เน็ตกับเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ทำงาน เช่น ใช้ดูอีเมล, โสมเพจและหาความรู้ตามเว็บไซต์ต่างๆ ต่อมามีความคิดที่อยากจะเขียนโสมเพจและมีโสมเพจเป็นของตนเอง จึงได้ศึกษาหาความรู้บนอินเทอร์เน็ตจนสามารถทำโสมเพจได้และได้ไปลงทะเบียนขอพื้นที่โสมเพจฟรีและได้จัดทำเว็บไซต์ชื่อไทยเซ็กซี่ (www.100 Free.Com / adult / thaisexy) ซึ่งเป็นเว็บไซต์ที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับศูนย์รวมภาพnud (Nude) นางแบบไทย โดยจะได้รับภาพnudจากเว็บไซต์ต่างๆ จากทั่วโลกทางอีเมล ซึ่งจำเลยใช้อีเมลชื่อ thaisexy @ hotmail.Com. โดยจำเลยได้ส่งภาพnudผู้เสียหายซึ่งภาพดังกล่าวมีการตัดต่อมาเรียบร้อยแล้วในลักษณะโป๊เปลือยเห็นอวัยวะเพศชัดเจนไปไว้ในเว็บไซต์ไทยเซ็กซี่ที่ผู้ต้องหาทำไว้ ภายหลังเว็บไซต์ของจำเลยได้รับความนิยมมากจนมีบริษัทต่างๆ ติดต่อขอเข้ามาโฆษณาในเว็บไซต์ ทำให้มีรายได้จากการโฆษณาด้วย และจากการตรวจค้นที่บ้านของจำเลยพบเอกสารและพยานหลักฐานต่างๆ ที่ใช้ในการส่งภาพไปไว้ในเว็บไซต์ไทยเซ็กซี่ของจำเลยพนักงานอัยการพิจารณาแล้วได้สั่งฟ้องนายรังสิทธ์ ภัทนาเคนทร์ ใน 2 ข้อหา คือ

(1) ข้อหาหมิ่นประมาทผู้อื่นโดยการโฆษณาด้วยเอกสารภาพ หรือตัวอักษรที่ทำให้ปรากฏไม่ว่าด้วยวิธีใดๆ หรือบันทึกอักษรหรือกระจายภาพตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 328 และ

(2) ข้อหาเพื่อความประสงค์แห่งการค้า หรือโดยการค้าเพื่อการแสดงอวดแก่ประชาชน ทำให้แพร่ด้วยประการใดๆ ซึ่งสิ่งพิมพ์ รูปภาพ หรือสิ่งอื่นใดอันลามกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287

ปรากฏว่าในชั้นสอบถามคำให้การของศาลอาญา จำเลยได้ให้การรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหา ศาลอาญาจึงพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 328 จำคุก 1 ปี ปรับ 40,000 บาท และมีความผิดตามมาตรา 287 จำคุก 1 ปี ปรับ 6,000 บาท รวมจำคุก 2 ปี ปรับ 46,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพลดโทษกึ่งหนึ่ง เป็นจำคุก 12 เดือน ปรับ 23,000 บาทโทษจำคุกให้รอไว้ 2 ปี โดยไม่มีการพิจารณาคดีหรือสืบพยานหลักฐานกันแต่อย่างใด

จากคำพิพากษาของศาลอาญาดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ในคดีความผิดที่เกี่ยวกับการเผยแพร่ภาพลามกทางอินเทอร์เน็ต หรือการติดต่อภาพบุคคลในลักษณะลามกแล้วนำไปเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ต ประมวลกฎหมายหมายอาญา มาตรา 287, 328 ของไทย ซึ่งนำมาใช้บังคับกับการกระทำความผิดในลักษณะดังกล่าวนี้มีโทษน้อยมาก และหากจำเลยรับสารภาพศาลก็มักจะรอการลงโทษเสมอ อีกทั้งทรัพย์สินที่ใช้ในการกระทำความผิด เช่น เครื่องคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์เชื่อมต่อต่างๆ รวมถึงทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิด เช่น เงินที่จำเลยได้รับจากค่าโฆษณาในเว็บไซต์ของจำเลยนั้น ศาลก็มีได้มีคำพิพากษาให้รับแต่อย่างใด กับประเด็นปัญหาที่จะตามมาในกรณีที่จำเลยต่อสู้คดีแล้วคดีขึ้นสู่การพิจารณาของศาลสูงหรือศาลฎีกาก็คือ ศาลฎีกาจะเห็นพ้องด้วยกับคำฟ้องของพนักงานอัยการและคำพิพากษาของศาลชั้นต้นดังกล่าวหรือไม่ว่าการกระทำของจำเลยนั้นจะเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287 และมาตรา 328 ในขณะนี้จึงยังไม่มีบรรทัดฐานของศาลฎีกาวินิจฉัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ เนื่องจากไม่มีคดีขึ้นสู่การพิจารณาของศาลฎีกาดังที่กล่าวมาแล้ว

3.6 ผลกระทบของการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกทางอินเทอร์เน็ตต่อบุคคลและสังคม

เนื่องด้วยสังคมโดยทั่วไปมีความเห็นว่าการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกนั้นเป็นสิ่งที่มีความกระทบที่เป็นผลร้ายต่อบุคคลและสังคม ไม่ว่าจะเป็นสาเหตุที่ทำให้มาตรฐานทางศีลธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมอันดีงามของของสังคมเสื่อมทรามลง อีกทั้งอาจเป็นสาเหตุที่อาจก่อให้เกิดอาชญากรรมหรือการล่วงละเมิดทางเพศ โดยเฉพาะกับเด็กและเยาวชน นอกจากนี้ยังอาจมีผลทำให้บุคคลมีพฤติกรรมทางเพศที่เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งขณะนี้อาจกล่าวได้ว่า ปัญหาการแพร่กระจายของสื่อลามกได้ทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น เนื่องจากในปัจจุบันเป็นโลกแห่งยุคข้อมูลข่าวสาร การถ่ายทอดวัฒนธรรมจากสังคมหนึ่งไปสู่อีกสังคมหนึ่งสามารถเกิดขึ้นได้อย่างง่ายดายและรวดเร็ว ทำให้ประชาคมโลกและรัฐบาลของประเทศต่างๆ ได้เริ่มตระหนักถึงภัยอันตรายของสื่อลามกที่จะมีต่อบุคคลและสังคม โดยเฉพาะผลกระทบของสื่อลามกที่มีต่อบุคคลที่เป็นเด็กและเยาวชน เนื่องจากเด็กเป็นผู้ที่มีความอ่อนไหวในทางจิตใจจึงอาจถูกชักจูงโน้มน้าวให้เลียนแบบพฤติกรรมทางเพศที่พบเห็นจากสื่อลามกได้ง่ายกว่าบุคคลที่เป็นผู้ใหญ่ ซึ่งในขณะนี้พบว่ามีการชักจูงล่อลวงบุคคลที่เป็นเด็กมาเป็นเหยื่อในการแสวงหาประโยชน์ทางเพศเพิ่มมากขึ้นด้วย ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

ในปัจจุบันภาพและสื่อลามกได้ผลิตและแพร่หลายออกไปในรูปแบบต่างๆ มากมายหลายประเภทเช่น นิตยสาร หนังสือ ภาพยนตร์ วีดีโอเทป เคเบิลทีวี การส่งสัญญาณโทรทัศน์ทางดาวเทียม และเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เป็นต้น ซึ่งปัจจัยสำคัญที่เป็นสาเหตุทำให้สื่อลามกแพร่กระจายไปสู่สังคมประเทศต่างๆ ได้อย่างรวดเร็วในปัจจุบันก็เนื่องมาจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศ

โดยเฉพาะเครือข่ายการสื่อสารทาง อินเทอร์เน็ต ทำให้การเผยแพร่ภาพและสื่อลามกต่างๆ เป็นไปอย่างรวดเร็วและแพร่หลายไปทั่วโลก ดังนั้นปัญหาการผลิตและแพร่หลายของสื่อลามกต่อสาธารณชนที่ขยายตัวเพิ่มมากขึ้นในปัจจุบันนั้นจึงเป็นปัญหาที่ประเทศต่างๆ ได้ให้ความสำคัญซึ่งปัญหาของการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกไม่ได้มีเพียงผลกระทบต่อบุคคลและสังคมเท่านั้น แต่การเผยแพร่ภาพและสื่อลามกยังเป็นสิ่งที่ละเมิดต่อสิทธิส่วนบุคคลในกรณีของการตัดต่อภาพของบุคคลต่างๆ ในลักษณะลามกแล้วนำไปเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ต และละเมิดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของสังคมส่วนรวม และยังเป็นสิ่งที่เป็นการอันตรายต่อเด็กและเยาวชนด้วย นอกจากนี้ยังเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า สื่อลามกต่างๆ นั้นเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้มาตรฐานทางศีลธรรมของประชาชนในสังคมเสื่อมทรามลง อีกทั้งการกระทำที่แพร่หลายซึ่งสื่อลามกทั้งหลายนั้นก็เป็นการกระทำที่ผิดศีลธรรม ผิดกฎหมาย อันอาจเป็นบ่อเกิดของการกระทำความผิดทางเพศที่เป็นภัยต่อสังคมและความสงบเรียบร้อยของบ้านเมืองได้ ซึ่งจากการศึกษาวิจัยพบว่า สื่อลามกต่างๆ มีผลกระทบต่อรูปแบบของความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างบุคคล และทำให้การแสดงออกในเรื่องทางเพศของบุคคลผิดไปจากมาตรฐานที่สังคมได้มีกรอบกำหนดไว้ เช่น การมีเพศสัมพันธ์หรือรักร่วมเพศระหว่างชายกับชาย (Homosexual) หรือระหว่างหญิงกับหญิง (Lesbian), การร่วมเพศกับสัตว์ (Sex White Animal) เป็นต้น

นักสังคมวิทยาและอาชญาวิทยาได้กล่าวว่า สื่อลามกนั้นเป็นปัจจัยหนึ่งที่กระตุ้นให้เกิดการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศ ไม่ว่าจะเป็นการข่มขืนกระทำชำเรา การประทุษร้ายทางเพศในรูปแบบต่างๆ หรือการค้าโสเภณีหญิงและเด็ก อีกทั้งเป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้วัฒนธรรมและมาตรฐานทางศีลธรรมของสังคมเสื่อมทรามลงด้วย ฉะนั้นการที่ประเทศต่างๆ ได้บัญญัติกฎหมายเพื่อควบคุมการผลิตและเผยแพร่ภาพและสื่อลามกนั้น ก็มีเหตุผลเนื่องจากสังคมทั่วไปมีความเห็นว่า การเผยแพร่ภาพและสื่อลามกนั้นเป็นสิ่งที่มีความเป็นผลร้ายต่อบุคคลและสังคม ซึ่งเหตุผลในการควบคุมสื่อลามก ก็คือ เนื่องจากภาพและสื่อลามกเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดมาตรฐานทางศีลธรรม วัฒนธรรมอันดีของสังคมเสื่อมทรามลง และเนื่องจากภาพและสื่อลามกเป็นสิ่งที่อาจเป็นสาเหตุก่อให้เกิดอาชญากรรมทางเพศ และมีผลทำให้บุคคลมีพฤติกรรมทางเพศที่เปลี่ยนแปลงไป เช่น มีพฤติกรรมทางเพศที่เบี่ยงเบนไปจากปกติ ทั้งนี้ทุกสังคมต่างให้การยอมรับว่า ภาพและสื่อลามกเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดมาตรฐานทางศีลธรรมและวัฒนธรรมอันดีงามของสังคมเสื่อมทรามลง เนื่องจากสังคมทั่วไปส่วนใหญ่ล้วนไม่ให้การยอมรับการเปิดเผยเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ต่อสาธารณชน

3.6.1 ผลกระทบของการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกทางอินเทอร์เน็ตในต่างประเทศ

จากการศึกษาของคณะกรรมการต่างๆ เกี่ยวกับผลกระทบของสื่อลามกที่มีผลต่อบุคคลและสังคมในต่างประเทศ โดยเฉพาะ The Attorney General's Commission on Pornography ของสหรัฐอเมริกา สรุปว่า มีหลักฐานที่สามารถนำมาสนับสนุนสมมติฐานที่ว่า สื่อลามกทางเพศมีความสัมพันธ์ต่อการกระทำที่รุนแรงทางเพศอันเป็นการต่อต้านสังคม และมีความเป็นไปได้ที่ภาพและสื่อลามกจะมีผลต่อบุคคลบางกลุ่มในการกระทำความผิดทางเพศอันผิดต่อกฎหมาย³⁷ นอกจากนี้สื่อลามกยังมีอิทธิพลต่อการก่ออาชญากรรมทางเพศด้วย ซึ่งจากการศึกษาของนักสังคมวิทยา, นักกฎหมาย นักอาชญาวิทยา และองค์กรเอกชนอื่นๆ ต่างรายงานผลการศึกษาที่สอดคล้องกับคณะกรรมการ The Attorney General's Commission on Pornography ว่า ภาพและสื่อลามกมีผลกระทบต่อบุคคลและสังคมจริง โดยพบว่าการกระทำความผิดของจำเลยบางส่วนที่เกี่ยวกับความรุนแรงหรือการทำร้ายร่างกายทางเพศมีส่วนเกี่ยวข้องกับสื่อลามกอยู่ด้วย

จากรายงานคดีฆาตกรรมของตำรวจสอบสวนกลางสหรัฐอเมริกา (FBI) พบว่า สื่อลามกได้มีส่วนกระตุ้นให้เกิดการกระทำความผิดทางเพศรวมทั้งการข่มขืนและการฆาตกรรมด้วย³⁸ นอกจากนี้ยังพบว่าผู้กระทำความผิดทางเพศบางส่วนจะได้รับการกระตุ้นให้เกิดความต้องการทางเพศจากการอ่านหนังสือลามก และจากการศึกษายังพบว่าจำนวนมากกว่าครึ่งของผู้ที่กระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรายอมรับว่าได้ใช้สื่อลามกกระตุ้นความต้องการทางเพศในขณะที่กระทำผิด และจำเลยที่กระทำความผิดทางเพศบางคนได้ยอมรับว่าได้ตกลงใจที่จะกระทำความผิดทางเพศในทันทีทันใดที่ได้รับรับการกระตุ้นจากสื่อลามก และพวกโฮโมเซ็กส์ชวล (Homosexual) ที่กระทำการก่ออาชญากรรมทางเพศต่อเด็กได้ใช้สื่อลามกที่แสดงโดยเด็กเป็นตัวกระตุ้นความต้องการในการก่ออาชญากรรมทางเพศต่อเด็กด้วย และจากรายงานเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศที่บันทึกไว้ในคอมพิวเตอร์ของรัฐมิชิแกน สหรัฐอเมริกา พบว่า ส่วนหนึ่งของคดีข่มขืนทางเพศนั้น สื่อลามกจะมีส่วนเกี่ยวข้องทั้งก่อนที่ผู้กระทำความผิดจะลงมือกระทำและในระหว่างที่ผู้กระทำความผิดลงมือกระทำการข่มขืนเหยื่อด้วย และผู้กระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราได้ยอมรับว่าระหว่างที่ลงมือกระทำต่อบุคคลที่ตกเป็นเหยื่อจะจินตนาการถึงภาพการมีเพศสัมพันธ์ของเด็กวัยรุ่นในภาพลามกที่เคยเห็น ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการเลียน

³⁷ Gordon Hawkins and Franklin E. Zimring, *Pornography in a Free Society*, p.75.

³⁸ Franklin Mark Osanka and Sara Lee Johann, *Source Book on Pornography*, p. 80 – 81.

แบบพฤติกรรมทางเพศที่ได้รูปแบบมาจากภาพและสื่อลามกที่ได้พบเห็น จึงมีการนำรูปแบบของสื่อลามกมาเป็นตัวอย่างเพื่อการเลียนแบบในการปฏิบัติทางเพศจริงด้วย

3.6.2 ผลกระทบของการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกทางอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย

สังคมไทยในปัจจุบันประสบกับปัญหาการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตอย่างมากมาย เนื่องจากหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องในการจับกุมปราบปรามยังไม่มีความตื่นตัวในการควบคุมสื่อลามกในสังคมไทยอย่างเคร่งครัดจริงจังมากนัก โดยเฉพาะสื่อลามกบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตมีการปล่อยปลดละเลยให้มีภาพและเว็บไซต์ลามก รวมถึงการดำเนินธุรกิจทางเพศเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ยังมีการผลิตและเผยแพร่สื่อลามกกันอย่างแพร่หลาย ไม่ว่าจะเป็นรูปภาพ, ภาพยนตร์, ข้อความ ฯลฯ ที่มีลักษณะล่อแหลมในทางเพศเป็นอย่างมาก และถือว่าเป็นเรื่องผิดกฎหมาย อันเป็นการก่อให้เกิดภาพลบต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม ศีลธรรม วัฒนธรรมอันดีงาม และเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดคดีที่เกี่ยวกับความผิดทางเพศขึ้นในรูปแบบต่างๆ ซึ่งจากการศึกษาถึงผลกระทบของสื่อลามกที่มีบทบาทในการเป็นสื่อหรือตัวกระตุ้นให้เกิดอาชญากรรมทางเพศในสังคมไทยนั้น ศาลฎีกาได้มีความเห็นว่า ภาพหรือสื่อลามกเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้เกิดอาชญากรรมทางเพศ โดยการทำให้แพร่หลายซึ่งสื่อลามกเป็นการผิดศีลธรรมอันอาจเป็นบ่อเกิดของการกระทำความผิดทางเพศที่เป็นภัยอันตรายต่อสังคมและความสงบเรียบร้อยของบ้านเมืองได้³⁹

จากการรายงานข่าวการเกิดอาชญากรรมทางเพศของประเทศไทย พบว่าผู้ต้องหาที่กระทำความผิดทางเพศจำนวนหลายรายได้ให้การรับสารภาพว่า สื่อลามกเป็นสิ่งที่ เป็นมูลเหตุจูงใจกระตุ้นให้เกิดการกระทำความผิดทางเพศจำนวนหลายคดี เช่น ผู้ต้องหาได้ให้การว่า เหตุที่กระทำความผิดเนื่องจากเมื่อได้เห็นภาพโป๊ ทำยั่วยวนใจ จนเกิดอารมณ์ทางเพศขึ้น, ผู้ต้องหาให้การรับสารภาพว่า เหตุที่กระทำความผิดเนื่องจากได้ดูวิดีโอลามก จึงเกิดอารมณ์ทางเพศ, ผู้ต้องหาได้ให้การรับสารภาพว่า เหตุที่ได้กระทำการสำเร็จความใคร่ในที่สาธารณะเพื่อให้ผู้หญิงได้เห็นนั้น สาเหตุมาจากการได้ดูภาพลามกแล้วจึงเกิดอารมณ์ทางเพศ, ผู้ต้องหาให้การรับสารภาพว่า ได้ดูภาพนู้ด แล้วเกิดอารมณ์ทางเพศ จึงออกไปหาผู้หญิงเพื่อระบายความต้องการ, เจ้าหน้าที่ตำรวจได้จับกุมเด็กชายอายุ 13 ปี ในข้อหาข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุ 5 ปี โดยผู้ต้องหาให้การรับสารภาพว่า ก่อนกระทำความผิดได้ดูวิดีโอลามกแล้วเกิดอารมณ์ทางเพศ จึงบังคับให้ผู้เสียหายกระทำเหมือนในภาพ

³⁹ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2875 / 2531.

ยนตร์ที่ได้ดูมา จากนั้นจึงลงมือข่มขืนจนสำเร็จความใคร่, เจ้าหน้าที่ตำรวจได้จับกุมเด็กชายอายุ 14 ปี ในข้อหาข่มขืนกระทำชำเราแล้วขาดกรรมเด็กหญิงอายุ 5 ปี โดยผู้ต้องหาให้การรับสารภาพว่าก่อนกระทำความผิดได้ดูวีดีโอลามก เมื่อพบเด็กหญิงผู้เสียหายจึงเกิดอารมณ์ทางเพศขึ้น เป็นต้น⁴⁰

จากข้อเท็จจริงดังกล่าว พบว่าผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้ให้การยอมรับว่ามูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดเหล่านั้น ส่วนหนึ่งได้รับการกระตุ้นมาจากสื่อลามกทำให้เกิดอารมณ์ทางเพศ เมื่อมีโอกาสหรืออยู่ในสภาพการณ์ที่สามารถลงมือกระทำความผิดได้อย่างสะดวก จึงตัดสินใจที่จะกระทำความผิดต่อบุคคลที่เป็นเหยื่อตามจินตนาการที่ได้รับมาจากสื่อลามกที่ได้พบเห็น จึงอาจกล่าวได้ว่า ภาพและสื่อลามกเป็นมูลเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดอาชญากรรมทางเพศขึ้น อีกทั้งจากการศึกษาทางด้านจิตวิทยาพบว่า ผู้ชายที่ได้เห็นภาพเปลือยของผู้หญิงจะเกิดอารมณ์ทางเพศและเมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศแล้วไม่อาจที่จะระบายนกับภาพเปลือยเหล่านั้นได้ จึงหันไประบายออกกับเด็กหรือคนที่อยู่รอบข้างแทน

นอกจากนี้ยังพบว่าภาพและสื่อลามกยังส่งผลกระทบต่อเด็กและเยาวชนไทยในสังคมเป็นอย่างมาก เนื่องจากสถิติคดีอาญาที่เด็กและเยาวชนกระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก นอกจากคดียาเสพติดแล้ว ก็มีการกระทำความผิดในคดีอนาจารและข่มขืนกระทำชำเราเป็นจำนวนมากเช่นกัน นอกจากการกระทำความผิดในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศโดยตรงแล้ว เด็กและเยาวชนที่ถูกจับกุมทั้งชายและหญิงมักจะมีพฤติกรรมทางเพศก่อนวัยอันสมควร โดยเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดมักจะยอมรับว่าตนเรียนรู้การร่วมเพศจากสื่อลามกต่างๆ ซึ่งแพร่หลายกันอยู่ทั่วไปในสังคมไทยยุคปัจจุบันนี้ ซึ่งเป็นการเรียนรู้ในทางที่ผิดและอาจยั่วยู่ให้เกิดการกระทำความผิดทางเพศหรือเกิดพฤติกรรมเสียหายในทางเพศได้โดยง่าย⁴¹ และจากการศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบของภาพและสื่อลามกที่มีต่อบุคคลในสังคมพบว่า มีผู้เห็นว่า ภาพและสื่อลามกต่างๆ นั้นเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดภัยจากการข่มขืนกระทำชำเราได้⁴² สื่อลามกอาจมีส่วนทำให้บุคคลที่อ่านหรือดูสื่อลามกแล้ว จะถูกชักจูงให้มีพฤติกรรมที่ต่อต้านสังคม หรือมีพฤติกรรมในการก่ออาชญากรรมทางเพศ หรือมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ นอกจากนี้ยังพบว่ากรณีที่บุคคลได้เห็นสื่อลามกประเภทที่แสดงออกถึงความรุนแรงในทางเพศอยู่เสมอ อาจ

⁴⁰ ธนะชัย มีมดุง, “มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมการผลิตและการเผยแพร่วัตถุหรือสิ่งของลามก” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารคดี ภาควิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย), หน้า 27-28.

⁴¹ วิศา มหาคุณ, ปัญญาทางเพศในวัยรุ่น : ศึกษาจากเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด, มติชนรายวัน (วันที่ 27 กันยายน 2538) : 20.

⁴² สุขุม เฉลยทรัพย์, คุ้มครองลูกอย่างไรให้พ้นภัย...ข่มขืน, สยามโพสต์, (วันที่ 25 สิงหาคม 2539) : 3.

จะทำให้บุคคลนั้นมีบุคลิกภาพโน้มเอียงไปเป็นคนที่มีความประพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงโดยเฉพาะต่อเพศหญิงและเด็ก ซึ่งในคดีที่ผู้หญิงและเด็กหญิงถูกล่วงละเมิดทางเพศ มักเกิดขึ้นเพราะค่านิยมที่ผิดๆ ที่คิดว่าผู้หญิงเป็นเพียงผู้ตอบสนองความต้องการทางเพศให้กับผู้ชาย ประกอบกับการถูกระงับจากสื่อลามกต่างๆ ที่แพร่หลายกันอย่างกว้างขวางในสังคมปัจจุบัน โดยเฉพาะทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่แพร่หลายกันอย่างเสรีไร้การควบคุมกำกับดูแล ตรวจสอบ จากรัฐและกฎหมายที่ทันสมัยมีประสิทธิภาพเพียงพอก้าวตามทันกับเทคโนโลยีเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

การแก้ปัญหาด้วยการควบคุมปราบปรามสื่อลามกต่างๆ โดยเฉพาะสื่อลามกทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตก็เป็นเรื่องที่ทำได้ยาก เนื่องจากการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกทางอินเทอร์เน็ตได้มีการพัฒนารูปแบบในการผลิตและการเผยแพร่ที่ยากต่อการจะเข้าไปควบคุมและปราบปรามได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งประเทศไทยในขณะนี้ยังไม่มีกฎหมายว่าด้วยอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกทางอินเทอร์เน็ตเป็นการเฉพาะ ซึ่งกฎหมายต่างๆ ที่มีใช้บังคับอยู่ทั้งในส่วนของกฎหมายสารบัญญัติและกฎหมายวิธีสบัญญัติก็ยังไม่มีความมีประสิทธิภาพเพียงพอในการควบคุมและแก้ไขต่อปัญหาเหล่านี้ ประกอบกับการมีลักษณะอันไร้พรมแดนของเครือข่ายอินเทอร์เน็ตทำให้ปัญหาดังกล่าวนี้กลายเป็นปัญหาในระดับระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องเชื่อมโยงกันด้วย ดังนั้นการพิจารณาเพื่อหาแนวทางการแก้ไขปัญหามีความเหมาะสมเพียงพอกับปัญหาที่เกิดขึ้น ทั้งในส่วนของการปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย และการนำมาตราการเสริมต่างๆ มาใช้บังคับ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องทำการพิจารณาถึงสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างเป็นระบบ มิฉะนั้นแล้วการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายหรือการสร้างมาตรการทางกฎหมายใดๆ ขึ้นมาก็จะไม่สามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่าที่ควร